

CHƯƠNG 31

Đao Kiếm Tề Thất Nhân Vân Vong

Ân Ly được đắp thuốc cao của người Ba Tư rồi nhưng cơn sốt vẫn không giảm, nói mê lảm nhảm không ngừng. Nàng ở trên biển mấy ngày, bệnh rồi lại thêm gió lạnh, thuốc kia chỉ dùng để trị ngoại thương, không trị được nội phong tà. Trương Vô Kỵ trong lòng lo lắng, đến ngày thứ ba trông thấy nơi xa xa phía đông có một hòn đảo nhỏ liền bảo người lái thuyền quay về hướng đó.

Mọi người lên trên đảo rồi, tinh thần thấy thoải mái hơn. Hòn đảo đó chỉ độ vài dặm, đầy những bụi cây thấp và hoa cỏ. Trương Vô Kỵ nhờ Chu Chỉ Nhược trông coi Ân Ly, Triệu Mẫn rồi đi lách hoa vạch cỏ xem có loại thuốc nào không. Thế nhưng trên đảo hoa cỏ khác với Trung Thổ nhiều, phần lớn chàng không biết. Trương Vô Kỵ càng đi càng xa, đến lúc tối mịt mới kiếm được có một vị, đành phải quay về, đem vị thuốc đó nhai nát mớm cho Ân Ly.

Sáu người ngồi quanh đống lửa, ăn cơm chiều xong, bốn bề hoa hương lay động, cây cỏ mát mẻ, khác hẳn khi ở trên thuyền bó chân bó cẳng, ai nấy đều cảm thấy thoải mái. Ân Ly cũng đã bớt nhiều nói:

- A Ngưu ca ca, đêm nay mình ngủ tại đây đi, đừng trở lại thuyền.

Câu đó nói ra ai cũng khen phải. Mọi người thấy hòn đảo nhỏ này cây cối xanh tươi, nước trong mát, không có hung cầm mãnh thú gì nên ai nấy an tâm nằm ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Trương Vô Kỵ đứng lên chỉ mới đi được một bước, thấy loạng choạng như muốn ngã, hai chân dường như không còn hơi sức, từ trước tới nay chưa hề bị như thế bao giờ, chàng dụi mắt nhìn ra không thấy chiếc thuyền Ba Tư, trong bụng hoảng hốt, chạy vội ra mé biển nhìn khắp nơi không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Chàng kinh hãi không biết đâu mà kẻ kêu lên:

- Nghĩa phụ có sao không?

Chàng không nghe Tạ Tốn trả lời vội chạy đến nơi cha nuôi nằm, thấy ông ta đang ngủ say nên cũng an tâm. Triệu Mẫn, Chu Chỉ Nhược, Ân Ly ba người ngủ tại một nơi xa sau một tảng đá, chàng vội chạy đến coi, thấy Chu Chỉ Nhược nằm đối diện với Ân Ly, còn Triệu Mẫn không có ở nơi đó. Chàng vừa thoát nhìn thấy mặt Ân Ly đầy những máu, vội cúi xuống coi, thấy mặt nàng bị vật gì sắc bén rách đến mười đường, đã hôn mê từ bao giờ, vội đưa tay thăm mạch nàng, may sao vẫn còn đập nhẹ nhẹ. Nhìn qua Chu Chỉ Nhược thấy mái tóc dài xinh đẹp của nàng bị cắt một mảng lớn, tai trái cũng bị cắt một vết máu vẫn còn chảy chưa ngừng nhưng trên mặt lại nở một nụ cười dường như đang mơ một giấc mộng đẹp, dưới ánh ban mai trông như một đóa hải đường hé nở, xinh đẹp vô cùng.

Chàng trong bụng kêu khổ liên tiếp, vội gọi:

- Chu cô nương, tỉnh dậy. Chu cô nương, tỉnh dậy.

Chu Chỉ Nhược vẫn không tỉnh. Trương Vô Kỵ đưa tay lay vai nàng, Chu Chỉ Nhược mở miệng ngáp dài rồi lại quay qua ngủ tiếp. Trương Vô Kỵ biết nàng bị trúng phải thuốc mê, đêm qua xảy ra nhiều chuyện quái đản, mình tuyệt nhiên không biết tí gì, bây giờ toàn thân không còn chút hơi sức nào, đúng là trúng độc rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng gọi mãi Chu Chỉ Nhược vẫn không tỉnh vội vàng chạy qua chỗ Tạ Tốn, kêu lên:

- Nghĩa phụ, nghĩa phụ.

Tạ Tốn mơ mơ hồ hồ ngồi dậy hỏi:

- Cái gì thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Chết rồi, mình trúng phải gian kế.

Chàng đem việc thuyền Ba Tư đi mất, Chu Chỉ Nhược và Ân Ly bị thương ra sao lược thuật lại cho Tạ Tốn nghe. Tạ Tốn kinh hãi hỏi lại:

- Còn Triệu cô nương thì sao?

Trương Vô Kỵ buồn bã đáp:

- Không thấy cô ta đâu cả.

Chàng hít một hơi, hơi vận nội tức, thấy chân tay mềm uớt, không có thể sử dụng kinh lực được chút nào, liền buột miệng nói:

- Nghĩa phụ, mình bị người ta hạ độc Thập Hương Nhuyễn Cân Tán.

Việc các cao thủ lục đại phái bị Triệu Mẫn dùng Thập Hương Nhuyễn Cân Tán đánh ngã rồi bị bắt cả về chùa Vạn An ở Đại Đô, Trương Vô Kỵ đã thuật cho Tạ Tốn nghe qua nên ông hiểu ngay, vội đứng dậy thấy mình chân tay cũng bỗng bênh không còn chút hơi sức nào, cố gắng định thần rồi hỏi:

- Thế còn đao Đồ Long và kiếm ý Thiên cũng bị cô tay lấy luôn cả rồi ư?

Trương Vô Kỵ nhìn chung quanh, không thấy đao kiếm đâu cả, trong bụng căm tức khôn cùng, tưởng như muốn khóc được, không ngờ rằng Triệu Mẫn lợi dụng lúc mình bị nguy khốn thế này, lại còn lạc tỉnh hạ thạch, ra tay thi hành gian kế như thế này.

Chàng đứng xuất thần một hồi, lại lo cho thương thế của Ân Ly, vội chạy về chỗ Ân Chu hai nàng, lay lay Chu Chỉ Nhược nàng vẫn hôn mê không tỉnh, nghĩ thầm: "Ta nội lực thâm hậu hơn cả cho nên tỉnh sớm hơn hết, kể tới là nghĩa phụ. Chu cô nương so với hai người mình kém xa, xem ra giờ này chưa thể nào tỉnh lại được". Chàng bèn xé một mảnh áo lau vết máu trên mặt Ân Ly, thấy mặt nàng bị bảy tám đường nho nhỏ, hiển nhiên là dùng ý Thiên kiếm rạch mặt. Ân Ly sau khi bị Kim Hoa bà bà Tử Sam Long Vương đả thương, độc dịch của những con nhện chất chứa trong cơ thể theo máu chảy ra hết nên phù thũng trên mặt đã giảm đi rất nhiều, nét tú lệ khi còn trẻ mấy ngày nay quay trở lại phần nào, nay mặt lại bị rạch mấy đường khiến cho trông thật hãi hùng.

Trương Vô Kỵ vừa đau lòng lại vừa căm tức, nghiêng răng nói:

- Triệu Mẫn ơi Triệu Mẫn, nếu có ngày người rơi vào tay ta, Trương Vô Kỵ này mà còn tha thì không kể là người.

Chàng lấy lại bình tĩnh vội chạy vào trong núi kiếm những loại thảo dược cầm máu, nhai đắp lên mặt Ân Ly, đắp cả đầu và tai cho Chu Chỉ Nhược. Chu Chỉ Nhược ngáp dài một cái, mở mắt ra, thấy chàng đang giơ tay sờ đầu mình, thẹn đỏ cả mặt, lấy tay đẩy chàng ra, hờn dỗi nói:

- Anh ... anh làm gì thế ...

Nói chưa dứt câu nàng dường như cảm thấy đau, giơ tay lên sờ, kêu "A" một tiếng kinh hoảng, nhảy dựng lên hỏi:

- Sao thế này?

Đột nhiên hai đầu gối nhũn xuống, rơi phịch vào lòng Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ giơ tay đỡ, an ủi nàng:

- Chu cô nương đừng sợ.

Chu Chỉ Nhược nhìn thấy hình dung ghê rợn của Ân Ly, vội đưa tay sờ mặt mình, kinh hãi hỏi:

- Mặt ... mặt em có bị như thế không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không đâu, cô chỉ bị thương nhẹ thôi.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Có phải bọn ác đồ Ba Tư làm đấy chẳng? Em ... em sao chẳng biết gì cả?

Trương Vô Kỵ thở dài, buồn bã nói:

- E rằng ... e rằng do Triệu cô nương làm đó. Tối hôm qua khi ăn uống nàng bỏ thuốc độc.

Chu Chỉ Nhược bần thần một hồi, giơ tay sờ lên tai, khóc òa lên. Trương Vô Kỵ vỗ về:

- Cũng may cô bị thương không lấy gì làm nặng, tai chỉ bị khuyết một chút lấy tóc che lại người ngoài không ai thấy gì đâu.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Lại còn nói tới tóc ư? Tóc em cũng đâu còn nữa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Trên đỉnh có mất chút da tóc hai bên chải qua che lại cũng được ...

Chu Chỉ Nhược nói dối:

- Tại sao em lại phải lấy tóc hai bên che lại? Đến lúc này anh cũng vẫn còn hết sức chống chế cho Triệu cô nương của anh.

Trương Vô Kỵ bị nàng bắt bẻ liền cãi lại:

- Tôi đâu có bệnh cô ta đâu. Cô ta độc ác, hại Ân cô nương ra nông nổi này, tôi ... tôi sẽ không tha cho cô ta được.

Chàng nhìn thấy mặt mày Ân Ly thành như thế, tự nhiên nước mắt rùng rùng chảy xuống. Gặp phải cảnh này, Trương Vô Kỵ bàng hoàng bối rối, ngồi xuống vận công thấy mình bị trúng độc không phải là ít. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này chỉ có thuốc giải của Triệu Mẫn mới giải được thôi nhưng lúc này chỉ còn cách đem nội công chống lại chất độc, liên vận nội tức, từ từ hút các chất độc từ tứ chi vào đan điền, cố gắng ngưng tụ, sau đó mới đẩy từng chút từng chút ra khỏi cơ thể.

Chàng vận công hơn một giờ sau thấy kiến hiệu, trong bụng cũng hơi an tâm nhưng có điều phương pháp đó lấy Cửu Dương thần công làm căn bản, không cách nào có thể truyền thụ cho Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược làm theo, chỉ còn nước đợi đến lúc chàng trừ sạch rồi sẽ giúp Tạ, Chu hai người loại trừ chất độc.

Phương pháp đó nói thì có vẻ giản dị nhưng lúc thực hành lại trăm điều phiền phức, đến ngày thứ bảy chàng chỉ mới loại được độ ba phần. Cũng may là chất độc này chỉ làm cho người ta không sử dụng nội kinh được nhưng không làm hại cho cơ thể.

Mấy ngày đầu Chu Chỉ Nhược bực dọc lắm, nhưng về sau cũng quen dần đi, giúp Tạ Tốn bắt cá săn chim, nhóm lửa nấu đồ ăn. Nàng sống một mình trong một cái hang nơi phía đông hòn đảo, ở cách xa bọn Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ trong lòng hơi sượng sùng, cái họa Triệu Mẫn cũng toàn ở mình mà ra. Triệu cô nương rõ ràng là quận chúa Mông Cổ, là kẻ tử địch của Minh giáo, không biết bao nhiêu cao nhân trong võ lâm từng bị nàng gia hại, vậy mà mình không đề phòng chút nào, quả thực ngu không để đâu cho hết. Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược không oán trách gì chàng, đến một câu cũng không nhắc tới khiến chàng lại càng khó chịu, có lúc nhìn vào mắt nàng dường như muốn nói: "Chỉ vì anh bị sắc đẹp của Triệu Mẫn làm cho mê hoặc nên mới ra nông nổi này".

Thế nhưng thương thế của Ân Ly mỗi lúc một nặng. Hòn đảo này ở về biển Nam, quá nửa những cây cỏ Y Kinh của Hồ Thanh Ngu không đề cập tới, tuy chàng tinh thông y dược biết bệnh của Ân Ly có thể chữa được nhưng không có thuốc men. Khổ nỗi trên đảo cây cối lại chỉ toàn là những bụi cây nhỏ, chỉ có thể dùng làm củ đun chứ không có thể kết thành bè để mạo hiểm vượt biển. Nếu chàng không biết y thuật thì chỉ lo lắng mà thôi, còn trong tình cảnh này thật chẳng khác gì dao nhọn ngày đêm đâm nhói vào tim.

Một buổi chiều, chàng nhai một ít dược thảo dùng cho hạ sốt, mớm cho Ân Ly, thấy nàng không nuốt nổi, trong lòng chua xót, nước mắt lăn chã rơi trên mặt cô gái.

Ân Ly đột nhiên mở mắt ra, mỉm cười nói:

- A Ngưu ca ca, anh đừng quá đau khổ. Em muốn được xuống dưới âm di kiếm tên tiểu quỷ chết non lòng lang Trương Vô Kỵ. Em sẽ nói với y rằng trên trần thế có một người là A Ngưu ca ca, đối với em thật là tử tế, so với người Trương Vô Kỵ gấp nghìn gấp vạn lần.

Trương Vô Kỵ ghen ngào không biết phải nói sao, có nên nói cho nàng biết mình chính là Trương Vô Kỵ hay chăng. Ân Ly lại nắm tay chàng nói:

- A Ngưu ca ca, trước sau em vẫn không nhận lời lấy anh, anh có giận em không? Em nghĩ chắc chỉ vì anh muốn em vui lòng, cho nên nói dối em thế thôi. Em tướng mạo xấu xí, tính tình lại quái đản, sao anh lại muốn lấy em?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không đâu, anh không nói dối em đâu. Em là một cô gái tình sâu ý nặng, mong được lấy em là nguyện vọng bình sinh của anh. Để khi nào em khỏi rồi, mọi việc mình tính toán xong cả thì sẽ làm lễ cưới, em nghĩ có phải không?

Ân Ly giờ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Trương Vô Kỵ, lắc đầu nói:

- A Ngưu ca ca, em không thể nào lấy anh được đâu. Tâm hồn em đã sớm hứa lấy tên lang tâm hung ác Trương Vô Kỵ kia rồi ... A Ngưu ca ca, em có điều hơi sợ, khi xuống dưới âm rồi, không biết có gặp lại y không? Y có đối xử với em hung hăng như trước kia chăng?

Trương Vô Kỵ thấy nàng ăn nói tỉnh táo, hai má ửng hồng, trong lòng kinh hãi ngâm: "Đây là hiện tượng hồi quang phản chiếu, không lẽ hôm nay là ngày cuối cùng của nàng sao?". Chàng ngẩn ngơ xuất thần, không nghe nàng nói gì cả. Ân Ly nắm chặt tay chàng, hỏi lại một lần nữa. Trương Vô Kỵ nhỏ nhẹ đáp:

- Y vĩnh viễn đối với em thật tử tế, coi em chẳng khác gì báu vật.

Ân Ly hỏi:

- Liệu có được bằng một nửa anh đối với em không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nói có trời đất, Trương Vô Kỵ thành tâm thành ý yêu thương em, y đã sớm hối hận việc hồi đó y dữ dần với em rồi. Y ... y đối với em, thật chẳng khác gì anh đối với em, không khác một tí nào.

Ân Ly thở hắt ra, miệng mỉm cười:

- Nếu ... nếu thế thì em cũng an tâm ...

Bàn tay nàng cầm Trương Vô Kỵ từ từ lỏng ra, hai mắt nhắm nghiền, sau cùng hơi thở ngừng bật. Trương Vô Kỵ ôm xác nàng trong tay, nghĩ thầm đến khi nàng tắt hơi cũng vẫn chưa biết mình là Trương Vô Kỵ. Trong bao nhiêu ngày qua, nàng hôn mê nên không cách nào chàng có thể nói cho Ân Ly hay chân tướng của mình, đến lúc lâm chung nàng tỉnh lại một chút thì không còn kịp nữa. Thực ra đã đến nước này, nói hay không nói có khác gì nhau. Chàng đau khổ, khóc không thành tiếng chỉ nghĩ thầm: "Nếu không phải vì Triệu Mẫn làm nàng bị thương trên mặt, bệnh tình của nàng chưa hẳn đã không chữa nổi. Nếu Triệu Mẫn không bỏ rơi mình trên hoang đảo này, chỉ vài ngày là về đến Trung Nguyên, mình đã có cách cứu được nàng". Chàng hậm hực nói lên thành tiếng:

- Triệu Mẫn ơi, người lòng dạ có khác gì rắn rết, có ngày người vào tay ta, Trương Vô Kỵ nhất quyết không tha cho người đâu".

Bỗng từ sau lưng có tiếng người lạnh lùng nói:

- Để xem khi anh thấy khuôn mặt như hoa như ngọc của cô ta, xem anh có dám hạ thủ hay không.

Chàng quay lại thấy Chu Chỉ Nhược đứng trong gió, khuôn mặt đầy vẻ khinh thường. Chàng vừa đau lòng, vừa xấu hổ nói:

- Tôi đã thề trước xác của biểu muội, nếu không đích tay tru diệt yêu nữ, Trương Vô Kỵ này không còn mặt mũi nào sống trong trời đất nữa.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Có thể mới là một người con trai có chí khí chứ.

Nàng tiến lên, ngồi sụp xuống bên cạnh xác của Ân Ly khóc lóc một hồi. Tạ Tốn nghe tiếng khóc, lần theo tiếng mà đến, biết được Ân Ly đã chết cũng không khỏi thương tâm. Trương Vô Kỵ đi đến bên bóng râm cạnh vách núi đào một cái huyệt. Trên đảo đất thật thật nông, chỉ mới hai thước đã đến một

lớp đá hoa cương, trong tay lại không có cuốc xẻng gì, đành phải bỏ Ân Ly vào trong chiếc hố nông đó, đến khi định lấp đất lên, nhìn thấy khuôn mặt sưng vù của nàng đầy vết máu, nghĩ thầm: "Nếu đổ đất đá lên e rằng làm nát mặt nàng mất". Chàng bèn bẻ mấy cành cây xếp lên người nàng rồi mới nhẹ xếp đá lên tường như dẫu nàng đã chết rồi nhưng vẫn còn cảm giác, nên sợ đá đè xuống làm nàng đau. Chàng lại bẻ một thân cây, bóc lớp vỏ đi, dùng con dao găm của Ân Ly khắc lên trên khúc gỗ: "ái thê Châu Nhi Ân Ly chi mộ", bên dưới khắc thêm "Trương Vô Kỵ cẩn lập". Chàng chôn cất xong rồi, nằm phục xuống khóc lóc. Chu Chỉ Nhược khuyên nhủ:

- Ân cô nương đối với anh một tấm chung tình, anh đối với nàng cũng nhân nghĩa tốt cùng rồi. Chỉ cần anh đừng quên những điều đã thề hôm nay, giết Triệu Mẫn báo thù cho nàng, Ân gia muội tử ắt cũng mỉm cười nơi chín suối.

Trương Vô Kỵ đau lòng khiến bao nhiêu chất độc ngưng tụ nơi đan điền lại tan ra hết, phí mất mấy ngày công phu, lại phải từ từ ngưng tụ lại, đến lúc đẩy được hết chất độc ra cũng mất đến hơn mười ngày nữa. Trên hòn đảo khí hậu nóng bức, trái cây dại rất nhiều, tha hồ hái nên không sợ đói, sống qua ngày không có gì là gian nan. Chu Chỉ Nhược biết Trương Vô Kỵ đau lòng vì cái chết của Ân Ly, lại căm giận tính gian trá của Triệu Mẫn, thêm tội nghiệp cho Tiểu Siêu phải ra đi nên càng hết lòng hết sức dịu ngọt với chàng để mong bù lại.

Trương Vô Kỵ vận thần công giúp Tà Tốn khu trừ hết chất độc rồi, định giúp cho Chu Chỉ Nhược nhưng nghĩ lại phương pháp loại trừ chất độc này, một chưởng đặt vào sau lưng đối phương, một chưởng đè vào trên bụng, hai người thanh niên nam nữ, làm sao lại có thể đụng da chạm thịt như thế được? Thế nhưng nếu không vận công bằng cách này thì không thể nào đem Cửu Dương Chân Khí trút vào người nàng cho nên mấy ngày liền vẫn trừ trừ không biết tính sao.

Chiều hôm đó Tà Tốn bỗng nói:

- Vô Kỵ, con thử nghĩ xem mình sẽ phải ở trên đảo này bao lâu?

Trương Vô Kỵ bần thần đáp:

- Cái đó cũng khó nói lắm, chỉ mong có thuyền bè nào đi ngang qua cứu mình đưa về Trung Thổ.

Tà Tốn nói:

- Hơn một tháng nay, con có thấy ở xa xa có bóng dáng chiếc thuyền nào không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không thấy.

Tạ Tốn nói:

- Thế đó! Không chừng ngày mai có thuyền đến đây, mà cũng có thể một trăm năm nữa không ai đến cả.

Trương Vô Kỵ thở dài:

- Hòn đảo hoang này chơ vơ trên biển cả, không phải nằm trên đường đi của thuyền bè, mình làm thế nào để về được Trung Thổ quả thật là mờ mịt.

Tạ Tốn nói:

- Hừ, thuốc giải thật không biết làm sao mà có. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán nằm trong cơ thể, trừ việc tay chân bại hoại không hơi sức, có còn hại gì khác không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu không lâu thì cũng không hại gì bao nhiêu nhưng nếu để chất độc xâm nhập vào thịt xương, nếu để lâu tạng phủ không thể nào không thương tổn.

Tạ Tốn nói:

- Vậy ư? Sao con không tìm cách nào trừ khử chất độc cho Chu cô nương? Con nói con và Chu cô nương biết nhau từ nhỏ, năm xưa khi con bị trúng hàn độc của Huyền Minh thần chưởng, cô ta từng có ơn với con. Một thực nữ ôn nhu đức hạnh như thế, kiếm đâu cho ra? Hay là con chê cô ấy không được đẹp?

Trương Vô Kỵ vội đáp:

- Không, không phải đâu. Chu cô nương mà còn không đẹp thì trên đời này còn ai mới đẹp nữa?

Tạ Tốn nói:

- Vậy ta đứng ra làm chủ hôn cho con lấy cô ta làm vợ. Cái hủ lễ nam nữ thụ thụ bất thân kia không còn gì phải cấm kỵ nữa.

Chu Chỉ Nhược đứng bên nghe hai người nói chuyện, bỗng thấy nói đến mình, thẹn đỏ bừng cả mặt, liền đứng dậy toan chạy đi. Tạ Tốn nhảy tới giang hai tay chặn nàng lại cười nói:

- Không được đi đâu, không được đi đâu. Hôm nay ta nhất định làm mối cho hai cô cậu rồi.

Chu Chỉ Nhược hờn dỗi nói:

- Tạ lão gia tử đừng đùa cợt nữa. Mình phải tìm cách nào quay về Trung Thổ, ai lại nói những chuyện lãng nhãng ấy bao giờ?

Tạ Tốn cười ha hả nói:

- Trai lấy vợ gái lấy chồng là chuyện chung thân đại sự, sao lại bảo là chuyện lãng nhãng? Vô Kỵ, cha mẹ con ở trên hoang đảo cũng tự mình bái trời đất thành hôn. Hai người đó nếu khi xưa không phá cái lệ của thế tục, thì hôm nay làm gì có tên tiểu tử này? Huống chi hôm nay lại có nghĩa phụ con đứng chủ hôn. Hay là con không thích Chu cô nương? Hay con không muốn khu trừ chất độc trong cơ thể cô ta chăng?

Chu Chỉ Nhược ôm mặt toan chạy nữa, Tạ Tốn nắm áo cô ta kéo lại cười nói:

- Cô chạy đi đâu? Chẳng lẽ ngày mai mình không gặp nhau nữa à? à, ta biết rồi, cô không muốn gọi lão già mù này là bố chồng chứ gì?

Chu Chỉ Nhược vội nói:

- Không, không, không phải đâu. Tạ lão gia tử là hào kiệt đời nay ...

Tạ Tốn nói:

- Thế là cô bằng lòng chứ gì?

Chu Chỉ Nhược đáp:

- Không, không.

Tạ Tốn nói:

- Chắc cô thấy đứa con nuôi tôi không ra gì phải không?

Chu Chỉ Nhược im lặng giây lát mới nói:

- Trương công tử võ công trác tuyệt, danh dương giang hồ. Được ... được người chồng như thế, còn mong gì hơn nữa? Có điều ... có điều ...

Tạ Tốn nói:

- Có điều sao?

Chu Chỉ Nhược háy Trương Vô Kỵ một cái nói:

- Anh ấy ... anh ấy trong lòng thích là thích Triệu cô nương, cháu biết lắm mà.

Tạ Tốn nghiêng răng nói:

- Con tiểu tiện nhân Triệu Mẫn hại mình đến nước này, không lẽ Vô Kỵ vẫn còn chấp mê chưa tỉnh hay sao? Vô Kỵ, ngươi tự mình nói ra ta nghe nào.

Trương Vô Kỵ trong lòng bối rối, nghĩ đến nụ cười giọng nói của Triệu Mẫn chỗ nào cũng khiến rung động lòng người, giá như lấy được nàng chung sống với nhau đến răng long đầu bạc thì thật là mãn nguyện, thế nhưng lại chuyển qua nhớ tới gương mặt nát bầy của Ân Ly, đây vết kiếm máu me vội nói:

- Triệu cô nương là kẻ thù của tôi, tôi muốn giết cô ta để báo thù cho biểu muội.

Tạ Tốn nói:

- Thấy chưa, Chu cô nương có còn nghi ngờ gì nữa không?

Chu Chỉ Nhược nói nhỏ:

- Cháu vẫn chưa yên tâm. Trừ phi ... trừ phi lão gia bảo anh ấy ... phải thề đi. Nếu không thà cháu để cho chất độc phát ra mà chết chứ không chịu để cho anh ấy giúp cháu trừ chất độc.

Tạ Tốn nói:

- Vô Kỵ, mau thề đi.

Trương Vô Kỵ quì xuống nói:

- Tôi Trương Vô Kỵ nếu như quên mối thù của biểu muội thì trời đất không tha.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Em muốn anh nói cho rõ ràng, đối với Triệu cô nương ra sao?

Tạ Tốn nói:

- Vô Kỵ, con nói cho rõ ra chứ "trời đất không tha" mơ hồ quá.

Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói:

- Yêu nữ Triệu Mẫn ra công gắng sức phục vụ hoàng đế Thát tử, làm khổ bách tính, hại cả nghĩa sĩ võ lâm, lại ăn trộm bảo đao của nghĩa phụ, làm hại biểu muội Ân Ly. Trương Vô Kỵ nếu còn sống ngày nào thế sẽ không quên mối thù đó, nếu như vi phạm xin trời hại tôi.

Chu Chỉ Nhược cười nhạt nói:

- Chỉ sợ lúc đó anh lại không nỡ ra tay thôi.

Tạ Tốn nói:

- Thôi ta bảo đây, chọn ngày không bằng gặp ngày, mình là giang hồ hào kiệt, đâu có nệ gì mấy chuyện lễ nghi lời thối phiền phức, chỉ bằng hai đứa hôm nay bái đường thành thân cho xong đi. Thập Hương Nhuyễn Cân Tán này trừ được sớm ngày nào tốt ngày nấy.

Trương Vô Kỵ vội nói:

- Không được! Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, xin hai người nghe tôi nói một lời. Ân cô nương đối với tôi tình thâm ý trọng, từ bé cô ta đã mong mỏi lấy tôi làm chồng, còn tôi trong lòng cũng muốn lấy nàng làm vợ, tuy hai người chưa có cưới xin nhưng cũng có cái tình phu phụ. Nàng chết xác còn chưa lạnh, lẽ nào tôi đã đi lấy người khác cho đành?

Tạ Tốn trầm ngâm rồi nói:

- Con nói thế cũng phải, vậy thì ý con ra sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Cứ như ý hài nhi, hôm nay con sẽ cùng Chu cô nương đính ước hôn nhân để giúp nàng trừ độc chữa thương cho tiện. Nếu trời cho mình về được

Trung Thổ, đợi khi hài nhi giết được Triệu Mẫn, đoạt lại đao Đồ Long trả về cho nghĩa phụ, lúc đó sẽ kết hôn với Chu cô nương, có thể mới vẹn cả đôi bề.

Tạ Tồn cười đáp:

- Con tính thế thật là gọn. Thế nhưng nếu như tám năm, mười năm mình chưa về được Trung Thổ thì sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Ba năm sau, dù mình có rời khỏi đảo này hay không, lúc đó cũng xin nghĩa phụ chủ trì hôn sự cho hài nhi.

Tạ Tồn gật đầu, quay sang hỏi Chu Chỉ Nhược:

- Chu cô nương, cô tính sao?

Chu Chỉ Nhược cúi đầu không trả lời, một lát sau mới nói:

- Tiểu nữ chỉ là một đứa con gái cô khổ lênh đênh, tự mình làm gì có chủ ý? Mọi sự xin nhờ lão gia tử định đoạt cho.

Tạ Tồn cười ha hả nói:

- Hay lắm, hay lắm, ba người mình một lời là xong. Hai đứa chúng bay bây giờ là vị hôn phu phụ, không còn gì phải úy kỵ nữa. Vô Kỵ, thôi con trừ độc cho đứa con dâu của ta đi.

Nói xong ông hùng dũng đi về phía sau núi. Trương Vô Kỵ nói:

- Chỉ Nhược, nỗi đau lòng của anh em có rộng lượng tha thứ được không?

Chu Chỉ Nhược mỉm cười:

- Cũng chỉ vì em xấu xí cho nên chàng mới đuổi ra, chứ nếu phải là Triệu cô nương xem, chỉ sợ tối hôm nay đã ...

Nàng nói tới đây quay đầu ra chỗ khác, không muốn nói thêm nữa. Trương Vô Kỵ đột nhiên động tâm, tự hỏi: "Khi cả bọn còn trên cùng một chiếc thuyền trôi bồng bềnh, ta đã từng si tâm vọng tưởng, cưới cả bốn nàng. Thế nhưng trong lòng ta thực sự yêu thương lại là con yêu nữ vô ác bất tác, âm độc giảo hoạt kia. Ta thật không đáng gọi là anh hùng hào kiệt khi mê luyến nữ sắc, chẳng biết đâu là thiện đâu là ác".

Chu Chỉ Nhược quay lại thấy chàng đứng ngơ ngẩn xuất thần, nên đứng lên toan đi ra chỗ khác. Trương Vô Kỵ giơ tay nắm tay nàng kéo một cái, không ngờ Chu Chỉ Nhược công lực chưa hồi phục, chân không có chút hơi sức nào, lão đảo ngã luôn vào lòng chàng, vùng vẫy mãi không đứng lên được, hờn dỗi nói:

- Rồi cả đời em sẽ bị anh hiếp đáp thôi.

Trương Vô Kỵ thấy nàng nhõng nhẽo thật là dễ thương, giơ tay ôm lấy thân hình mảnh dẻ của Chu Chỉ Nhược, nói nhỏ:

- Chỉ Nhược, hai đứa mình lúc nhỏ gặp nhau ở sông Hán Thủy một lần, đâu ngờ có ngày hôm nay. Trên đỉnh Quang Minh, anh một mình đấu với hai phái Côn Luân, Hoa Sơn tứ lão, nhờ có em chỉ điểm những chỗ sơ hở mới cứu được mạng. Khi đó anh chỉ cảm kích lòng em quan hoài chứ nào có dám nghĩ xa nghĩ gần gì đâu.

Chu Chỉ Nhược tựa vào lòng chàng nói:

- Hôm đó em đâm anh một kiếm, không lẽ anh không giận em sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Em không đâm ngay giữa tâm khẩu anh, cũng đủ biết em có tình ý ngầm với anh rồi.

Chu Chỉ Nhược hứ một tiếng, mặt đỏ lên nói:

- Nếu biết thế, hôm đó em đâm ngay giữa tim cho xong, để khỏi sau này không biết bao năm bao tháng bị anh ăn hiếp, bị anh chọc giận.

Trương Vô Kỵ ôm hai vai nàng xiết chặt nói:

- Từ nay trở đi anh chỉ có yêu em hơn, chiều em hơn thôi. Hai đứa mình vợ chồng là một, lẽ nào anh lại còn chọc giận em.

Chu Chỉ Nhược nghiêng người qua, nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Nếu như em có làm điều gì sai lầm, đắc tội với anh, anh có đánh em, mắng em, giết em không?

Mặt Trương Vô Kỵ và mặt nàng chỉ cách nhau vài tấc, thấy nàng hơi thở thơm như lan, nhin không nổi hôn lên má nàng một cái nói:

- Con người ôn nhu văn vẻ, đoan trang hiền thực như em, làm gì có chuyện sai lầm?

Chu Chỉ Nhược nhẹ nhàng vuốt ve cổ chàng nói:

- Dầu có là thánh nhân cũng còn có lúc sai lầm. Em từ nhỏ không được cha mẹ dạy dỗ, không khỏi có lúc hồ đồ.

Trương Vô Kỵ nói:

- Nếu quả như em có điều gì sai lầm thì anh sẽ từ từ khuyên bảo.

Chu Chỉ Nhược hỏi:

- Có thực sự anh đối với em không bao giờ thay lòng đổi dạ chẳng? Nhất định sẽ không giết em chẳng?

Trương Vô Kỵ lại hôn một lần nữa trên trán nàng, ôn tồn nói:

- Em đừng có nghĩ lăng nhăng, làm gì có chuyện đó được.

Chu Chỉ Nhược giọng run run nói:

- Em muốn anh chính miệng hứa với em.

Trương Vô Kỵ cười nói:

- Được rồi, anh đối với em quyết không thay lòng đổi dạ, cũng sẽ không bao giờ giết em.

Chu Chỉ Nhược chăm chăm nhìn thẳng vào Trương Vô Kỵ nói:

- Em không muốn chàng hi hi ha ha, em muốn chàng nói một cách nghiêm chỉnh kìa.

Trương Vô Kỵ cười nói:

- Gớm, không biết trong cái đầu bé nhỏ này đang nghĩ chuyện gì thế này.

Chàng nghĩ thầm: "Thật ra ta đối với biểu muội, với Tiểu Siêu, với Triệu Mẫn ai ai cũng có tình cả khiến nàng không yên bụng. Thế nhưng từ nay trở đi có còn thế nữa hay chẳng?". Chàng bèn ngừng không cười nữa, trang nghiêm nói:

- Chỉ Nhược, em là vợ yêu quý của anh. Trước đây anh lòng nọ dạ kia, mong em đừng trách. Từ nay trở đi, anh đối với em một lòng một dạ, dầu em có sai sót điều gì anh cũng không nói nặng em đâu.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Vô Kỵ ca ca, chàng là nam tử hán đại trượng phu, mong chàng nhớ những gì hôm nay nói với nhau.

Nàng đưa tay chỉ lên trời:

- Có vầng trăng kia làm chứng cho đôi ta.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, em nói quả không sai. Vầng trăng sáng kia làm chứng cho hai đứa mình.

Chàng ôm Chu Chỉ Nhược vào lòng, nhìn vầng trăng ở cuối trời nói:

- Chỉ Nhược, một đời anh bị biết bao nhiêu người lừa dối, khi còn nhỏ thật là dễ tin cho nên chịu đau khổ chẳng kể sao cho xiết, đến nay cũng không còn nhớ hết được nữa. Chỉ có khi anh ở trên Băng Hỏa đảo cùng với cha anh, mẹ anh và nghĩa phụ, lúc đó là không có ai gian trá xảo quyệt thôi. Ngay khi anh vừa về đến Trung Thổ, gặp ngay một gã ăn mày đùa với con rắn, y dụ anh thò đầu nhìn vào trong cái túi, ngờ đâu y chụp ngay lên đầu bắt anh. Anh có ngờ đâu bọn mình cùng sống chết, chung hoạn nạn đến cái đảo nhỏ nhỏ này, vậy mà Triệu cô nương ngay đêm đó đã hạ độc mình rồi?

Chu Chỉ Nhược cười nói:

- Anh đúng là:

Hoàng Hà mong đến cho bằng được,

Đến rồi chép miệng hồi than ôi.

Trương Vô Kỵ bỗng thấy trong lòng thật là hạnh phúc, nói:

- Chỉ Nhược, từ nay em mãi mãi và người bạn đời của anh, trước nay em đối với anh thật hết lòng, nếu mai này mình có dịp được về Trung Nguyên, em sẽ giúp anh đề phòng tiểu nhân gian ác. Được một người vợ hiền như em, anh sẽ tránh được bao nhiêu chuyện phiền toái trong đời.

Chu Chỉ Nhược lắc đầu:

- Em là đứa con gái thật là vô tích sự, chẳng có tài cán gì lại thật ngu xuẩn. Không nói gì em kém xa lác người thông minh tuyệt đỉnh như Triệu cô nương, đến người tâm cơ sâu sắc như Tiểu Siêu, cũng gấp nghìn vạn lần em rồi. Chu cô nương của anh chỉ là một con bé khờ khạo thật thà, không lẽ đến bây giờ anh mới biết hay sao?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Anh chỉ cần một trung hậu hiền từ như em, không lừa dối anh là được rồi.

Chu Chỉ Nhược quay đầu sang gục vào lòng chàng, nhỏ nhẹ nói:

- Vô Kỵ ca ca, em được kết duyên thành vợ thành chồng với anh, trong lòng quả thật sung sướng không để đâu cho hết, chỉ mong chàng đừng thấy em ngu độn vô tích sự mà coi thường em, hiếp đáp em thôi. Em ... em sẽ hết tâm hết sức để hầu hạ săn sóc anh.

Ngay hôm sau Trương Vô Kỵ bắt đầu vận Cửu Dương thần công lên để giúp Chu Chỉ Nhược khu trừ chất độc, mới đầu thấy thật không ngờ nàng lại trúng độc rất nhẹ, nghĩ thâm có lẽ nàng ăn uống ít ỏi nên không bị nặng như Tạ Tốn. Thế nhưng đến ngày thứ bảy, bỗng thấy trong cơ thể nàng có một luồng khí âm hàn nổi lên, chống lại với Cửu Dương thần công của chàng, Chu Chỉ Nhược tuy hết sức khắc chế nhưng cũng không dễ dàng có thể đưa Cửu Dương chân khí và trong người.

Trương Vô Kỵ hết sức kinh ngạc, vội hỏi nghĩa phụ. Tạ Tốn trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Việc này ta cũng không hiểu được. Có lẽ từ trước đến nay phái Nga Mi thầy dạy đều là đàn bà, lối tập thiên về âm nhu chăng?

Trương Vô Kỵ gật đầu đồng ý. Cũng may Chu Chỉ Nhược và chàng hai người trình độ khác nhau quá xa, chàng chỉ thúc đẩy thần công liên đề ngay được âm kinh của nàng xuống, nhưng vận công như thế so với khi chữa độc cho Tạ Tốn lại phí công hơn nhiều.

Trương Vô Kỵ cũng biết âm kinh của nàng hiện nay tuy còn yếu nhưng mai sau một khi thành tựu rồi sẽ mạnh không biết đâu mà lường bèn khen ngợi:

- Chỉ Nhược, tôn sư Diệt Tuyệt sư thái quả thực là hào kiệt một đời. Nội công bà ta truyền cho em, pháp môn thực là cao thâm, mãi bây giờ anh mới

biết đấy. Nếu như em tập môn công phu này, mai sau cũng chẳng kém gì Cửu Dương thần công của anh đâu, chưa biết bên nào hơn bên nào.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Anh đừng có phỉnh em. Võ công phái Nga Mi làm sao sánh được với Cửu Dương thần công hay Càn Khôn Đại Na Di của Trương đại giáo chủ?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Em trời sinh đôn hậu, tuy võ công chiêu số học chưa nhiều nhưng căn cơ nội công rất tốt. Thái sư phụ của anh có nói rằng, võ công càng về sau càng liên quan nhiều đến tư chất mỗi người, không hẳn cứ người thông minh lanh lợi là đạt được võ công đến cảnh giới cao siêu. Cứ như nghe nói phụ thân của sáng phái tổ sư Quách nữ hiệp của quý phái là Quách Tĩnh đại hiệp, tư chất vốn rất chậm chạp nhưng võ công đạt tới trình độ xưa nay hiếm có. Chính thái sư phụ của anh cũng có nói rằng võ công ông chưa chắc đã đạt đến trình độ của Quách đại hiệp năm xưa đâu. Nội công của phái Nga Mi xem ra còn cao hơn cả nội công phái Võ Đang, cứ như anh thấy thì mai này em có khi còn thành tựu hơn cả tôn sư Diệt Tuyệt sư thái nữa là khác.

Chu Chỉ Nhược lườm chàng một cái, giận dỗi nói:

- Anh muốn lấy lòng em cứ gì phải nói em võ công giỏi. Em chỉ mong học được một hai thành của sư phụ em thì cũng đã thỏa nguyện rồi. Nếu sau này anh dạy em một vài ngón Cửu Dương thần công hay Càn Khôn Đại Na Di thì em thật là cảm kích.

Trương Vô Kỵ trầm ngâm chưa trả lời, Chu Chỉ Nhược liền nói:

- Hay là anh bảo em không xứng đáng làm đồ đệ của Trương đại giáo chủ?

Trương Vô Kỵ nói:

- Không đâu. Anh thấy nội công của em và sở học của anh hoàn toàn khác hẳn, dường như còn ngược với nhau là khác. Nếu em muốn học công phu của anh là một điều hết sức nguy hiểm.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Anh không chịu dạy thì cũng không sao. Học võ không xong thì cùng lắm chẳng đi đến đâu, có gì mà bảo là nguy hiểm?

Trương Vô Kỵ nghiêm mặt đáp:

- Không, không! Cửu Dương thần công của anh là thuần túy dương cương, còn nội công phái Nga Mi em đang tập lại thuộc môn thuần âm nhu. Nếu như quả em luyện môn công phu của anh, âm dương hai bên cùng trộn lẫn với nhau, trừ người võ học kỳ tài như thái sư phụ anh thì mới có thể đến mức thủy hỏa tương tế, cương nhu tương diệu mà thôi, ngoài ra nếu chỉ sai sẩy một bước là sẽ lâm vào đại họa tử hỏa nhập ma ngay. Ôi, đợi cho khi nào nội công của em đại thành rồi thì Cần Khôn Đại Na Di tâm pháp của anh em có thể học được.

Chu Chỉ Nhược cười nói:

- Đó là em nói đùa với anh đấy thôi. Sau này giây phút nào em cũng ở bên anh, võ công của anh hay của em có gì phân biệt đâu? Em vốn tính lười biếng đễ dàng mà Cửu Dương thần công của anh chắc là cực kỳ khó khăn, dẫu anh có ép em phải luyện, em ngại khó chưa chắc đã làm.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói thế, trong lòng thật là êm đềm ấm áp.

Cứ như thế hai người tình ý triền miên quên cả thời giờ, chẳng mấy chốc đã qua mấy tháng, Chu Chỉ Nhược thấy nội công đã hoàn toàn hồi phục, thân thể không thấy triệu chứng gì khác lạ, xem ra độc tính đã hoàn toàn loại trừ được rồi.

Ngày hôm đó bên phía đông hòn đảo, mấy cây đào nở hoa hết sức đẹp đẽ, Trương Vô Kỵ bẻ mấy cành, đem cắm trước mộ Ân Ly. Chàng thấy tấm biển khắc "ái thiê Châu Nhi Ân Ly chi mộ" nằm trên mặt đất, không biết bị giống dã thú nào húc đổ. Chàng bèn nhặt lên cắm trở lại cho ngay ngắn, nghĩ đến biểu muội một đời khốn khổ, xem ra chưa từng được hưởng phúc một ngày nào.

Chàng còn đang đau lòng, bỗng nghe ngoài biển hải âu kêu xáo xáo, ngừng đầu lên, thấy ở đằng xa một chiếc thuyền buồm đang căng gió chạy tới, chàng thật mừng không để đầu hết, vội kêu lên:

- Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, có thuyền đến kìa, có thuyền đến kìa!

Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược nghe tiếng kêu, trước sau chạy đến bên chàng. Chu Chỉ Nhược run run nói:

- Sao lại có thuyền nào đến cái đảo hoang này làm gì?

Trương Vô Kỵ nói:

- Quả thực lạ lùng, không lẽ là thuyền của bọn hải tặc chăng?

Không tới nửa giờ sau, chiếc thuyền đã đậu ngay ngoài khơi, hạ neo ngừng lại, thả một chiếc thuyền con xuống chèo về hướng đảo. Ba người Trương Vô Kỵ đứng chờ bên bờ biển, thấy những thủy thủ trên thuyền đều ăn mặc theo lối quan quân Mông Cổ, Trương Vô Kỵ chợt động tâm nghĩ thầm: "Không lẽ Triệu cô nương lương tâm nổi dậy nên quay lại chăng?". Chàng liếc nhìn Chu Chỉ Nhược thấy đôi lông mày xinh đẹp của nàng hơi nhíu lại, ngực phập phồng hiển nhiên trong lòng cũng đang xúc động mạnh.

Chỉ trong giây lát chiếc thuyền nhỏ đã đến bờ, năm thủy thủ đi lên, đi đầu là một tên quan thủy sư hướng về Trương Vô Kỵ khom lưng chào nói:

- Chẳng hay vị này có phải là Trương công tử Trương Vô Kỵ chăng?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chính thị, quan trưởng là ai thế?

Người kia nghe thấy Trương Vô Kỵ tự nhận mình, mặt mày hết sức mừng rỡ nói:

- Tiểu nhân tiện danh là Bạt Tốc Đài, hôm nay tìm thấy công tử, quả thực may mắn biết chừng nào. Tiểu nhân nhận lệnh cấp trên nghênh tiếp Trương công tử và Tà đại hiệp trở về Trung Thổ.

Y chỉ nói đến tên Trương Vô Kỵ và Tà Tồn mà không nói gì đến Chu Chỉ Nhược. Trương Vô Kỵ nói:

- Trưởng quan từ xa đến thật là khó nhọc nhưng không biết do lệnh ai sai khiến?

Bạt Tốc Đài nói:

- Tiểu nhân là thuộc hạ của thủy sư đề đốc Đạt Hoa Xích Lô trú phòng ở Phúc Kiến, nhận lệnh tướng quân Bộc Nhĩ Đô Tư đến đây nghênh tiếp. Bộc Nhĩ Đô Tư sai cả thủy là tám chiếc thuyền, suốt một dọc biển ngoài khơi các tỉnh Mân Triết Việt đi tìm Trương công tử và Tà đại hiệp, không ngờ tiểu nhân là người lập được công đầu.

Nghe giọng y xem ra cấp trên của y có hứa rằng ai tìm được sẽ có thăng thưởng. Trương Vô Kỵ nghe y đề cập đến những tên tuổi các tướng lãnh Mông Cổ chàng đều không biết nên chắc rằng những người đó cũng nhận lệnh từ Triệu Mẫn nên hỏi lại:

- Thế ông có biết quý thượng ti được lệnh ai sai đi đón tôi không?

Bạt Tốc Đài đáp:

- Bọt Nhĩ Đô Tư tướng quân dặn rằng Trương công tử là đại đại quý nhân, lại là anh hùng hào kiệt đương thời, nếu tìm thấy rồi phải hết sức hầu hạ cho chu đáo. Còn như tại sao đi đón, tiểu nhân chức vụ thấp kém không được tướng quân nói cho biết.

Chu Chỉ Nhược xen vào:

- Có phải là do Thiệu Mẫn quận chúa chăng?

Bạt Tốc Đài ngạc nhiên nói:

- Thiệu Mẫn quận chúa? Tiểu nhân chưa từng có phúc được gặp bao giờ.

Chu Chỉ Nhược lạnh lùng nói:

- Cái gì mà có phúc hay không có phúc?

Bạt Tốc Đài nói:

- Thiệu Mẫn quận chúa là đệ nhất mỹ nhân Mông Cổ, không, phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, văn võ toàn tài, là thiên kim của Nhữ Dương Vương gia. Tiểu nhân làm gì có phúc được thấy kim diện của quận chúa?

Chu Chỉ Nhược chỉ hừ một tiếng, không nói thêm nữa. Trương Vô Kỵ nói với Tạ Tốn:

- Nghĩa phụ, như vậy thì mình lên thuyền đi thôi.

Tạ Tốn nói:

- Vậy mình qua bên hang núi bên kia lấy ít vật phẩm tùy thân rồi hãy lên thuyền, xin trưởng quan chờ nơi đây một chút.

Bạt Tốc Đài nói:

- Xin để cho tiểu nhân và anh em thủy thủ mang hành lý giùm cho ba vị.

Tạ Tốn cười nói:

- Bọn ta làm gì có hành lý? Không dám phiền đến các vị.

Ông nắm tay Trương Vô Kỵ và Chu Chỉ Nhược đi qua sau núi nói:

- Triệu Mẫn tự nhiên sai người đi đón chúng ta về, bên trong ắt có âm mưu, các người nghĩ mình phải đối phó thế nào?

Trương Vô Kỵ nói:

- Nghĩa phụ, cha nghĩ xem Triệu ... cha nghĩ xem Triệu Mẫn cô ta ... cô ta có ở trên thuyền không?

Tạ Tốn đáp:

- Nếu như con tiểu yêu nữ đó có ở trên thuyền thì lại càng dễ xử. Bọn mình chỉ cần ăn uống cho cẩn thận, đừng để cho y thị giở trò gì.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, bọn mình mang theo cá ướp muối, trái cây khô lên thuyền, lấy thêm nước uống, không ăn uống món gì ở trên thuyền cả.

Tạ Tốn nói:

- Ta xem Triệu Mẫn chắc không có ở trên thuyền đâu. Có lẽ y thị theo kế sách của bọn Ba Tư, dụ cho bọn mình lên trên thuyền đợi thuyền ra đến ngoài biển khơi thì chiến thuyền Mông Cổ sẽ xuất hiện, khai pháo bắn chìm thuyền của mình.

Trương Vô Kỵ trong lòng đau đớn, run run nói:

- Nàng ta ... nàng ta dụng tâm độc ác đến thế ư? Nàng cứ bỏ mặc mình trên hòn đảo nhỏ này, sống chết mặc bay, vĩnh viễn không trở lại Trung Thổ được thì cũng xong. Ba người mình đã làm gì hại cô ta đâu?

Tạ Tốn cười khẩy nói:

- Con đem thả hết bao nhiêu cao thủ của lục đại môn phái y thị bắt giữ tại chùa Vạn An, không lẽ cô ta không giận? Hơn nữa, giáo chủ Minh giáo mất tích, thế nào anh em trong bản giáo chẳng đổ đi tìm kiếm, không lẽ tìm không ra hòn đảo này? Chỉ có cho chúng ta thân chìm đáy nước, thế mới gọi là nhờ cô tận rỗi thôi.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bắn chìm thuyền mình? Như thế bọn quan binh Mông Cổ Bạt Tốc Đài cũng chết theo sao?

Tạ Tốn cười ha hả, đột nhiên thở dài nói:

- Vô Kỵ hài nhi, những người chấp chương quân quốc trọng nhiệm, có ai nghĩ tới sinh mạng người khác đâu? Nếu tâm địa nhân từ như con thì làm sao người Mông Cổ có thể hoành hành bốn bể, quét sạch các nước khác được? Từ xưa tới nay, những đại anh hùng lập nên công danh đều phải tùy thời mà quyết đoán, giết ai là giết. Chẳng nói gì đến quan binh, cho đến cha mẹ con cái mình cũng còn chẳng coi vào đâu nữa là.

Trương Vô Kỵ ngơ ngẩn một hồi, buồn bã nói:

- Nghĩa phụ nói phải lắm.

Chàng biết rằng xưa nay người Mông Cổ đối với kẻ địch hết sức tàn bạo, nghĩ họ đối với bộ thuộc chắc là thương yêu, bây giờ nghe Tạ Tốn nói thế, không khỏi bàng hoàng, việc trở về Trung Thổ thống suất hào kiệt Trung Nguyên đuổi quân Thát tử đưa đất nước đến thái bình, quả thật ngoài khả năng của mình.

Chu Chỉ Nhược nói:

- Nghĩa phụ, như vậy mình phải làm sao đây?

Tạ Tốn hỏi lại:

- Thế cô con dâu của ta có diệu kế gì?

Chu Chỉ Nhược nói:

- Vậy thì mình đừng lên thuyền nữa, nói với bọn quan binh Mông Cổ là mình ở đây thích lắm, không muốn quay về Trung Nguyên.

Tạ Tốn cười nói:

- Đúng là người ngờ nghệch, ý tưởng cũng ngốc nghếch theo. Bọn mình không lên thuyền, địch nhân nhất định sẽ không tha mình. Nếu như mình giết hết bọn quan binh này, bộ họ không phải đến thêm một chục chiếc khác hay sao? Huống chi Trung Nguyên có biết bao nhiêu việc lớn Vô Kỵ phải về lo liệu, làm sao mình có thể chết già nơi đảo hoang này?

Khuôn mặt xinh đẹp của Chu Chỉ Nhược đỏ lên, nói nhỏ:

- Vậy thì để nghĩa phụ tính sao thì tính, bảo sao chúng con nghe vậy.

Tạ Tốn trầm ngâm nói:

- Vậy thì mình cứ thế này thế này.

Chu Chỉ Nhược và Vô Kỵ hai người nghe xong đều gật đầu khen phải. Trương Vô Kỵ đi đến mộ của Ân Ly lâm râm khấn vái một hồi, nhỏ nước mắt từ biệt, rồi mới lên thuyền. Chu Chỉ Nhược trên đảo ăn không ngồi rồi đã đeo gọt rất nhiều con rối bằng gỗ, người có ngựa có nay đem gói thành một bọc to đeo trên lưng. Trương Vô Kỵ cũng đi tuần hết một vòng trong ngoài thuyền, quả nhiên không có Triệu Mẫn ở đó, trên thuyền xem ra cũng không người nào đáng gờm, quan binh, thủy thủ dường như không một ai biết võ công.

Khi thuyền đã nhổ neo giương buồm rồi, mới đi được vài dặm, Trương Vô Kỵ liền vung tay một cái, đã bắt ngay được cổ tay Bạt Tốc Đài, tay kia rút thanh đao đeo nơi hông y ra, kề ngay vào cổ, quát lên:

- Người phải nghe lời ta, bảo lái thuyền quay qua hướng đông.

Bạt Tốc Đài kinh hãi, run run nói:

- Trương công ... công tử, tiểu ... tiểu nhân đâu có dám đắc tội với ngài.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Người cứ theo lời ta mà làm, nếu sai lời ta chém đầu người trước.

Bạt Tốc Đài vội đáp:

- Vâng, vâng.

Y quát lên ra lệnh:

- Lái ... lái thuyền, mau ... mau lái về hướng đông.

Người tiêu công theo đúng thế mà quay mũi thuyền qua. Chiếc thuyền vòng trở lại qua hòn đảo đi thẳng về hướng đông. Trương Vô Kỵ lại quát:

- Người Mông Cổ các người định mưu hại ta, ta biết hết mưu kế của chúng bay rồi, mau mau khai ra. Nếu mà nói láo thì coi chừng mất mạng.

Nói xong chàng giơ chưởng lên, vỗ vào mạn thuyền một cái, gỗ bay tung tóe, đã vỡ ngay một mảng lớn. Những quan binh trên thuyền trông thấy như thế ai nấy đều kinh hãi. Bạt Tốc Đài nói:

- Xin công tử lượng xét cho: tiểu nhân phụng lệnh thượng ti đi đón công tử trở về, không có ý gì khác. Tiểu nhân ... tiểu nhân chỉ mong lập được chút công lao, được cấp trên thăng thưởng, quả không dám có ý gì xấu xa.

Trương Vô Kỵ thấy y giọng nói thành khẩn, xem chừng không phải giả trá nên bỏ tay y ra đi đến đầu thuyền, tay trái cầm một chiếc neo sắt, tay phải cũng cầm một chiếc neo khác, quát lên:

- Chúng bay nhìn cho rõ này.

Hai tay vung lên. Hai chiếc neo cùng bay vọt lên trên không. Cả bọn quan binh ai nấy rú lên kinh hoảng. Đợi đến khi hai chiếc neo rơi xuống, Trương Vô Kỵ liền sử dụng Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp, hai tay một đẩy một hất, hai chiếc neo lại vọt lên. Chàng làm như thế ba lần mới nhẹ nhàng bắt lại, vút hai chiếc neo trở về đầu thuyền.

Người Mông Cổ ngồi trên lưng ngựa mà lấy thiên hạ rất kính phục những người vũ dũng, thấy chàng võ công kinh người đều phục xuống lạy, không một ai còn dám có lòng dạ nào khác nữa.

Người tiêu công cứ theo đúng lệnh của Trương Vô Kỵ giữ theo hướng đông mà đi liên tiếp ba ngày đến khi ra hải ngoại biển khơi chỉ còn thấy chung quanh sóng nước mênh mông đến tận chân trời. Tà Tốn liệu chừng những pháo thuyền Triệu Mẫn điều khiển cũng chỉ tại một dải Mân Việt tuần hành, lúc này thuyền đã đi xa ra ngoài đại dương, không thể nào gặp pháo thuyền được nữa, nên đến ngày thứ năm liền bảo lái thuyền lên phía bắc.

Đi lên hướng bắc liên tiếp hơn hai chục ngày nữa, dẫu Triệu Mẫn có thông minh thế nào cũng không thể nào đoán được thuyền đang ở đâu, lúc đó mới bảo lái thuyền về hướng tây trở về Trung Thổ. Hơn một tháng đó, bọn Trương Vô Kỵ chỉ dùng đồ ăn thức uống mang theo và bắt cá dưới biển ăn sống, tuyệt đối không đụng chạm chút nào đến thực phẩm trên thuyền.

Một hôm kia khoảng giữa trưa thì thấy phía tây có đất liền. Bọn quan binh Mông Cổ đi trên thuyền đã lâu nay thấy đất liền ai nấy đều mừng rỡ. Đến chiều tối hôm đó chiếc thuyền lớn đã đậu vào bờ rồi. Nguyên một dải đó đều là đá núi, nước biển rất sâu, thuyền đậu được sát bờ. Tà Tốn nói:

- Vô Kỵ, con lên trên bộ xem coi nơi đây là đâu?

Trương Vô Kỵ vâng lời phi thân nhảy lên bờ. Chàng chạy một hồi chỉ thấy đâu đâu cũng là núi rừng cây cối rậm rạp, dưới đất tuyết đóng băng còn đang tan, thật là lấy lợi. Xa thêm một quãng cây cối càng lúc càng nhiều, cây nào

cây này đều là cổ tùng cao ngất trời xanh, mấy người ôm không xuể. Chàng nhảy lên một cây cao, thấy chung quanh chỉ là cây cối không thấy bến bờ, ở giữa khu rừng này không một vết chân người. Chàng nghĩ thâm dù mình có đi thêm cũng thế mà thôi nên đành phải quay trở về thuyền.

Chàng chạy vừa mới tới bến đã nghe tiếng người kêu la thảm thiết, âm thanh cực kỳ ghê rợn, chính từ chiếc thuyền vọng ra. Chàng kinh hãi vội chạy tới, nhảy lên đầu thuyền. Chỉ thấy trên thuyền xác người la liệt, đều là thi thể quan binh Mông Cổ, từ Bạt Tốc Đài trở xuống đều chết hết, còn Tạ Tốn và Chu Chỉ Nhược đứng đó nhưng không thấy tung tích địch nhân đâu. Trương Vô Kỵ kinh hãi hỏi:

- Nghĩa phụ, Chỉ Nhược, hai người không sao chứ? Địch nhân chạy về hướng nào?

Tạ Tốn hỏi lại:

- Địch nhân nào? Con thấy có tung tích kẻ địch ư?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không, thế bọn người Mông Cổ này ...

Tạ Tốn đáp:

- Do ta và Chỉ Nhược giết đó.

Trương Vô Kỵ càng kinh ngạc nói:

- Không ngờ bọn Thát tử vừa mới về đến Trung Thổ đã dám có ý hại người rồi.

Tạ Tốn nói:

- Bọn chúng đâu có dám nổi lòng gia hại mình, đó là ta giết chúng để bịt miệng đấy thôi. Những người này chết hết rồi, Triệu Mẫn không thể nào biết được mình đã về đến Trung Thổ. Từ nay nàng ta ở ngoài sáng còn mình ở trong tối, kiếm cô ta báo thù dễ dàng hơn biết bao nhiêu.

Trương Vô Kỵ bỗng thấy lòng tái tê, lạnh người không nói nên lời. Tạ Tốn thản nhiên nói:

- Sao thế? Con trách ta hành động quá ư tàn nhẫn chẳng? Quan binh Thất tử là kẻ địch của mình, làm sao có thể đối với chúng bằng tấm lòng bỏ tát được?

Trương Vô Kỵ không nói, nghĩ đến những người này ân cần hầu hạ mình trong bấy lâu nay, không dám sơ sót chút nào, tuy là địch thật nhưng giết sạch họ như thế trong lòng vẫn thấy xót xa. Tạ Tốn nói:

- Người đời thường nói: Bụng dạ nhỏ nhen không phải là người quân tử nhưng kẻ không độc địa thì cũng chẳng đáng mặt trượng phu. Ta chẳng hại người người cũng sẽ hại ta. Triệu Mẫn đối với chúng ta như thế, mình cũng phải gây ông đập lưng ông.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nghĩa phụ nói phải lắm.

Tuy nói thế nhưng khi nhìn lại thấy bọn Bạt Tốc Đài xác nằm la liệt chàng không khỏi ngậm ngùi rơi lệ. Tạ Tốn nói:

- Cho một mối lửa đốt chiếc thuyền này đi. Chỉ Nhược, tra xét các xác chết lấy hết tiền bạc, thêm ba món binh khí phòng thân.

Hai người đốt thuyền xong nhảy lên bờ. Chiếc thuyền đó rất to cháy đến nửa đêm mới tắt lửa, luôn cả các xác chết cũng chìm luôn xuống nước. Trương Vô Kỵ thấy xong xuôi mọi việc sạch sành sanh không còn chút dấu vết gì, nghĩ thâm nghĩa phụ tuy hành sự độc ác thật nhưng quả thực là tay giang hồ lão luyện mình không thể nào sánh được.

Ba người tìm kiếm chỗ ngủ cho qua đêm, sáng hôm sau băng rừng theo hướng nam mà đi. Đi đến ngày thứ hai thì gặp bảy tám người đi hái sâm, hỏi ra mới biết đây là đất Liêu Đông ở quan ngoại, cách núi Trường Bạch không xa bao nhiêu.

Đến khi chi tay cùng bọn người đào sâm rồi, Chu Chỉ Nhược liền hỏi:

- Nghĩa phụ, có cần phải giết bọn người này diệt khẩu chẳng?

Trương Vô Kỵ quát lên:

- Chỉ Nhược, em nói gì đó? Những người đi đào sâm này có biết mình là ai. Không lẽ từ nay mình đi đường gặp ai cũng giết sạch hay sao?

Chu Chỉ Nhược bối rối mặt đỏ bừng, trong đời Trương Vô Kỵ chưa từng nói với nàng gay gắt như thế bao giờ. Tạ Tốn nói:

- Cứ theo ý ta thì cũng nên giết hết bọn người hái sâm này. Thế nhưng giáo chủ không muốn sát hại nhiều, mình nên tìm cách thay đổi quần áo cho khỏi lộ tung tích.

Ba người vội vàng đi ngay, nhưng phải mất hai ngày sau mới ra khỏi khu rừng. Lại đi thêm một ngày nữa mới gặp một nhà nông dân, Trương Vô Kỵ lấy tiền ra xin mua quần áo của nhà đó. Thế nhưng nhà này quá ư nghèo khổ, không có đâu quần áo dư để nhường cho họ, đi hỏi đến bảy tám nhà ba người mới mua được ba bộ quần áo hết sức dơ dáy. Chu Chỉ Nhược xưa nay vốn tính sạch sẽ, ngửi thấy mùi hôi tích tụ lâu năm dường như muốn mửa. Thế nhưng Tạ Tốn lại vui sướng vô cùng, bảo hai người lấy bùn đất trét lên mặt mũi. Trương Vô Kỵ nhìn xuống nước soi thấy mình đã biến thành một gã ăn mày đất Liêu Đông, Triệu Mẫn dù có đứng ngay trước mặt cũng chưa chắc nhìn ra.

Cả bọn tiếp tục đi về hướng nam, vượt qua trường thành, hôm đó đến một thị trấn lớn. Ba người đến một đại tửu lâu trong thành, Trương Vô Kỵ lấy ra một đĩnh bạc chừng ba lượng, để lên trên quầy nói:

- Đợi bọn ta ăn uống xong xuôi hãy tính toán sau.

Chàng ngại rằng mình quần áo lam lũ, người chủ quán không chịu đem đồ ăn lên. Nào ngờ gã chủ quán quĩ hết sức cung kính đứng ngay dậy, hai tay cầm đĩnh bạc trả lại nói:

- Quý ngài quang lâm tiểu điểm, có vài chén rượu nhạt, cơm thô, đâu có đáng gì? Xin để chúng tôi bao biện cho.

Trương Vô Kỵ hết sức ngạc nhiên, ngồi xuống rồi ghé tai hỏi nhỏ Chu Chỉ Nhược:

- Trên người mình có điểm gì sơ hở chăng? Sao gã chủ quán quĩ lại không chịu nhận tiền?

Chu Chỉ Nhược nhìn kỹ diện mạo hình dung quần áo ba người, trông đúng là ba kẻ ăn mày, có lộ hình tích chút nào đâu? Tạ Tốn nói:

- Ta nghe giọng nói của gã chủ quán quĩ xem chừng có vẻ sợ sệt, mình cứ cẩn thận thì hơn.

Bỗng nghe có tiếng chân lên cầu thang, bảy người đi lên, thật khéo làm sao, cũng ăn mặc như lối ăn may. Bảy người đó đến trước cửa sổ khênh khạng ngồi xuống. Điểm tiểu nhị liền chạy tới cung kính chào hỏi, miệng hết ngài nọ ngài kia, làm như bọn chúng là quan lớn quan bé không chừng. Trương Vô Kỵ nhìn thấy những tên ăn xin này, đưa thì mang trên lưng năm cái túi vải, có đưa mang sáu cái, đều là những đệ tử có vị trí tương đối khá cao trong Cái Bang.

Điểm tiểu nhị vừa chạy đi, chưa kịp mang lên các món rượu thịt bọn này gọi thì lại có thêm sáu bảy tên đệ tử Cái Bang khác lên lầu nữa. Chỉ trong chốc lát, trên lầu lục tục đi lên có đến trên ba mươi tên bang chúng Cái Bang, trong đó có ba người lưng đeo bảy cái bị.

Trương Vô Kỵ bấy giờ hiểu ra, thì ra hôm nay người trong Cái Bang tụ hội ở đây, chừng quỹ tướng ba người cũng là trong Cái Bang nên hạ giọng nói nhỏ với Tạ Tốn:

- Nghĩa phụ, mình nên tránh ra khỏi nơi đây, để khỏi gây ra rắc rối, người Cái Bang đến đây không phải là ít.

Ngay lúc đó, điểm tiểu nhị đem lên một đĩa thịt bò to, một con gà quay lại thêm năm cân rượu trắng. Tạ Tốn trong bụng đang đói, mấy tháng nay chưa được ăn bữa nào cho ra hồn, ngửi thấy mùi gà quay, chân tay bủn rủn nói:

- Bọn mình cứ lặng thinh ăn uống, để xem bọn chúng làm gì?

Nói xong bung chén lên, uống ực ngay một nửa ly rượu để nghĩ thầm: "Quả thật trời còn thương, Tạ Tốn này lưu lạc hải ngoại hơn hai mươi năm qua, mãi đến hôm nay mới lại biết mùi vị rượu như thế nào". Rượu đó cay xè chẳng có gì ngon, chỉ là loại thường nhưng vào miệng ông ta cũng có khác gì quỳnh tương, cam lộ.

Ông ta khà một tiếng, thấy thật là sung sướng ngon lành, liền uống cạn ngay cả chén, đột nhiên hạ giọng nói:

- Cẩn thận, có hai người bản lãnh ghê gớm lắm đang lên.

Trương Vô Kỵ nghe kỹ tiếng bước chân lên cầu thang, quả nhiên hai người đó võ công thật cao cường. Hai người đó vừa lên đến bậc cuối, nghe lạch cạch rào rào một loạt, tất cả các bang chúng Cái Bang đều đứng lên. Tạ Tốn giơ tay ra hiệu, ba người cũng đứng lên nghinh đón. Ba người ngồi trong một góc nhỏ, khi tất cả mọi người đều ngồi thì cũng không có gì lạ nhưng khi tất cả đứng lên ba người vẫn ngồi yên bất động thì e rằng sẽ loạn lên ngay.

Trương Vô Kỵ thấy một người thân hình tầm thước, tướng mạo thanh tú, ba chòm râu dài, ngoài việc ăn mặc theo lối ăn mày ra, thần tình đáng điệu chẳng khác gì một nhà nho chưa đỗ đạt. Người đi sau mặt bành bành, râu xồm vênh ra, tướng mạo cực kỳ hung mãnh, nếu như đen thêm một chút thì thật chẳng khác gì Chu Thương, người cầm đại đao đứng bên cạnh Quan Công.

Hai người đó tuổi đều khoảng trên năm mươi, râu cũng đã lốm đốm bạc, trên lưng mang đến chín cái túi vải. Chín cái bị đó chẳng qua chỉ để chứng tỏ thân phận của họ mà thôi vì rất nhỏ, khó có thể đựng gì được.

Trương Vô Kỵ trong bụng nghĩ thầm: "Cái Bang vẫn được coi là bang lớn nhất trên giang hồ, ta từng nghe thái sư phụ nói rằng, ngày xưa bang chủ Cái Bang là Hồng Thất Công nhân hiệp trượng nghĩa, võ công cao siêu, dù trong bạch đạo hay hắc đạo cũng đều kính phục. Về sau Hoàng bang chủ, Gia Luật bang chủ cũng đều là những nhân vật tài ba hơn người, nhưng mấy chục năm nay không có ai chủ trì thành thử thanh vọng kém trước kia xa. Bang chủ hiện nay Sử Hỏa Long rất ít xuất hiện trên giang hồ, không biết người đó ra sao. Hai người này trên lưng đeo đến chín cái bị, trong Cái Bang trừ bang chủ ra, họ là người cao cấp nhất. Hôm trước trên đảo Linh Xà, những người trong Cái Bang toan cướp bảo đao Đồ Long của nghĩa phụ không biết có liên quan gì đến hai người này không?"

Kỳ này đao Đồ Long và kiếm y Thiên bị Triệu Mẫn ăn trộm rồi nhưng sáu thanh thánh hỏa lệnh vẫn còn ở trong bọc của Vô Kỵ, không bị mất, có lẽ vì Triệu Mẫn e ngại võ công chàng quá cao siêu, sợ sau khi trúng phải Thập Hương Nhuyễn Cân Tán bản lãnh vẫn còn nên không dám mò vào trong túi chàng. Trương Vô Kỵ lúc này thấy người của Cái Bang đông đảo không dám xem thường, đưa tay vào bọc sờ sáu thanh lệnh bài.

Hai người cửu đại trưởng lão kia liền đi tới một chiếc bàn lớn ngay chính giữa ngòi xuống đó. Bọn người Cái Bang lục tục ngồi xuống, bắt đầu ăn uống, thò tay bốc đồ ăn, bưng tô lên húp canh, thật là hỗn tạp. Trương Vô Kỵ và Tạ Tốn chăm chú nghe xem hai người trưởng lão chín túi kia nói gì. Ngồi đầu họ chỉ ăn cơm uống rượu, trừ những câu thù tạc kiểu như "mời bác một chén" hay "thịt bò này thật ngon" ra không hề nói gì đến việc chính cả.

Đến khi hai gã đầu lĩnh kia ăn uống xong xuôi xuống lầu rồi, bọn người Cái Bang cũng đều cơm no rượu say, lần lượt đi cả. Tạ Tốn đợi bọn ăn mày đi hết mới nói nhỏ:

- Vô Kỵ, con thấy sao?

Trương Vô Kỵ nói:

- Người của Cái Bang tụ hội nơi đây rất đông, nhất định không phải chỉ gặp nhau ăn nhậu một phen rồi thôi. Con đoán rằng buổi tối họ sẽ nào cũng tụ tập tại một nơi vắng vẻ bàn chuyện chính.

Tạ Tốn gật đầu:

- Ắt là như thế. Cái Bang xưa nay vẫn đối địch với bản giáo, lên đót Quang Minh Đỉnh có bọn này dự phần vào, lại còn sai người đến toan cướp đạo Đồ Long của ta. Mình phải làm sao thám thính cho rõ ràng, xem họ có toan tính gian kế gì với bản giáo chăng.

Ba người xuống lầu đến trả tiền cho chưởng quỹ. Chưởng quỹ hết sức ngạc nhiên, nói sao cũng không dám nhận. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Cái Bang làm loạn khiến hàng quán lâu phải sợ đến thế, ăn uống không phải trả tiền. Chỉ một điểm đó thôi cũng đủ biết ngày thường bọn chúng hoành hành không còn coi vương pháp là gì".

Ba người kiếm một tiểu khách điểm để nghỉ ngơi. Tuy trong thị trấn ăn mày rất nhiều nhưng xưa nay ăn mày có ở khách điểm bao giờ đâu nên họ không gặp một nhân vật Cái Bang nào. Tạ Tốn nói:

- Vô Kỵ, ta mắt không nhìn được, đi thám thính tin tức thật là bất tiện, còn Chỉ Nhược võ công không cao, có đi theo con cũng chẳng giúp được gì, thôi con chịu khó đi một mình là hơn cả.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chính là như thế.

Chàng ở trong khách điểm nghỉ ngơi rồi đi ra. Thế nhưng trong thị trấn chàng đi suốt cả các con đường từ nam chí bắc không gặp một đệ tử Cái Bang nào cả. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Sao chỉ chưa đầy nửa giờ mà các đệ tử Cái Bang không còn một ai, chắc họ đi chưa xa đâu". Chàng bèn đi vào một tiệm bán đồ tạp hóa, trợn mắt lên, đám mạnh xuống mặt quây một cái, quát lớn:

- Này chưởng quỹ, các anh em ta đi về hướng nào thế?

Các người trong tiệm thấy bộ dạng chàng thật là hung thần ác sát, tưởng là một tên ăn mày dữ tợn trong Cái Bang, ai nấy đều khiếp sợ mất vía, trong đó có một tên liều lĩnh nhất chỉ về hướng bắc, cười cầu tài nói:

- Các bằng hữu trong quý bang đều đi về hướng này. Đại gia uống chén trà nhé?

Trương Vô Kỵ quát:

- Không uống. Ai thêm uống thứ trà thổ tả của chúng bay?

Chàng quay mình hung hăng đi về hướng bắc, trong bụng cười thâm. Chàng đi ra khỏi thị trấn không xa, thấy bên trái con đường có bóng người thấp thoáng trong đám cỏ, một tên đệ tử Cái Bang thò đầu lên, xem bộ dạng dường như toan quát hỏi chuyện gì. Trương Vô Kỵ gia tăng cước bộ, chạy vụt qua. Tên đệ tử Cái Bang giơ tay dụi mắt, tưởng mình mất hoa, sao vừa thấy có bóng người, trong chớp mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm đường đi Cái Bang ắt bố trí người canh gác, giới bị sâm nghiêm nên liền thi triển khinh công, nhắm hướng bắc mà chạy. Những đệ tử Cái Bang bố trí canh phòng tại các góc cây, bụi cỏ, khe núi, hốc đá không người nào thoát khỏi cặp mắt chàng, lại hóa thành các dấu chỉ đường đến mục tiêu. Chạy đến bốn năm dặm đường thì thấy cứ năm ba bước lại có một người đứng gác, mỗi lúc một dày. Những người này tuy võ công không cao nhưng ở vào lúc thanh thiên bạch nhật mà tránh được hết không để họ nhìn thấy thực không phải dễ. Sau cùng chàng đành bỏ đường cái chạy loanh quanh lòng vòng đi tới.

Trước mắt thấy một con đường mòn đi về hướng một toà miếu lớn nằm ở lưng chừng núi, liệu chừng bọn ăn mày chắc tụ tập nơi đây, chàng liền đề khí chạy tới góc đông bắc, rồi lại vòng qua hướng tây, qua khỏi tên ăn mày đứng gác lên đến bên hông miếu. Chỉ thấy ở đằng trước có một tấm biển trên đề "Di Lạc Phật Miếu" bốn chữ lớn, miếu mạo trang nghiêm thật là hùng vĩ.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Kỳ này những nhân vật trọng yếu trong Cái Bang đến không phải là ít, nếu như ta trà trộn vào trong bọn chúng thể nào cũng bị phát giác". Chàng nhìn quanh bốn bề, thấy đằng trước đại điện phía bên trái có một cây cổ tùng, bên phía phải có một cây lão bách, hai cây đó cao sừng sững vọt lên hơn mái nhiều, cành lá xum xuê, có thể ẩn thân được. Chàng vòng qua sau điện, phi thân lên trên mái nhà, bò lén đến bên hiên nhẹ nhàng nhảy lên, như một làn khói vào trên đỉnh cây tùng, từ một cành lớn nhìn xuống, kêu thầm: "May quá" thấy dưới điện trống trải có thể nhìn khắp lượt.

Dưới đại điện ngồi la liệt bang chúng Cái Bang, ít ra cũng phải hơn ba trăm người. Tất cả bọn họ đều ngồi quay vào trong, thành ra khi chàng nhảy lên cây không ai hay biết. Bên trong điện trải năm chiếc bồ đoàn còn để trống

chưa có ai, hiển nhiên đang chờ ai đó. Trong điện tuy ngồi đến ba bốn trăm người nhưng không một tiếng động, khác hẳn khi ồn ào tranh ăn tại tửu lâu. Chàng nghĩ thầm: "Cái Bang danh tiếng mấy trăm năm qua, gần đây tuy có suy đồi nhưng những qui củ đời trước vẫn còn được ít nhiều. Việc hỗn loạn khi ngồi ăn uống nơi quán rượu chẳng qua chỉ là thói quen thường ngày. Xem ra các trưởng lão trong bang ước thúc bang chúng, chấp pháp thật là nghiêm cẩn".

Ngay chính giữa đại điện là một pho tượng Phật Di Lặc, phanh ngực để lộ cái bụng phệ, miệng cười toe toét trông thật hiền hòa dễ thân cận. Trương Vô Kỵ còn đang tính toán đánh giá bỗng nghe trong điện một người hô lên:

- Chưởng Bát long đầu đến.

Tất cả bọn ăn mày liền đứng lên. Gã trưởng lão chín túi trông như một nhà nho kia tay cầm một chiếc bát mẻ, từ từ đi ra, đứng ở phía bên phải. Người kia lại hô tiếp:

- Chưởng Bồng long đầu đến.

Gã trưởng lão chín túi hình dáng như Chu Thương kia hai tay bưng một chiếc gậy sắt, hùng dũng đi ra, đứng vào phía bên trái. Người đó lại hô tiếp:

- Cháp Pháp trưởng lão đến.

Một người ăn mày già thân hình bé nhỏ đi ra, tay cầm một mảnh trúc vỡ, bước chân nhẹ nhàng, khi đi không có chút bụi nào bay lên. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Người này khinh công cao cường thật, chỉ kém Vi Bức Vương một chút thôi". Lại có người hô to:

- Truyền Công trưởng lão đến.

Lần này một người ăn mày già râu tóc bạc phơ đi ra, hai tay không, xem thân hình bộ pháp không thể đoán được ông ta tài nghệ võ công nông sâu đến bậc nào. Bốn lão ăn mày già kéo bốn chiếc bồ đoàn lùi lại phía sau, chỉ còn lại một chiếc duy nhất nơi chính giữa, cùng khom lưng cất tiếng:

- Xin mời đại giá bang chủ.

Trương Vô Kỵ trong bụng hơi chấn động: "Nghe nói bang chủ Cái Bang là Kim Ngân Chưởng Sử Hỏa Long, trong võ lâm rất ít người biết được y mặt mũi thế nào, không biết là loại người ra sao?".

Trong đại diện tất cả các ăn mày đều cúi mình, một lúc sau từ sau bức bình phong có tiếng chân người, một đại hán hùng dũng đi ra. Y thân thể phải cao đến hơn sáu thước, cực kỳ to lớn, mặt mày hồng hào, trông ra dáng một đại quan thân hào, đến giữa đại diện, đứng chấp tay sau lưng. Quần cái cùng hô lên:

- Tọa hạ đệ tử, tham kiến bang chủ đại giá.

Gã bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long kia liền xua tay nói:

- Miễn lễ. Các anh em khỏe cả chứ?

Cả bọn ăn mày cùng đáp:

- Bang chủ an hảo.

Đợi cho Sử Hỏa Long chễm chệ trên cái bồ đoàn chính giữa rồi, cả bọn mới trước sau ngồi xuống. Sử Hỏa Long quay sang nói với Chương Bát long đầu:

- Ông huynh đệ, người đem chuyện Kim Mao Sư Vương và đao Đồ Long nói cho tất cả cùng nghe.

Trương Vô Kỵ nghe nói đến "Kim Mao Sư Vương và đao Đồ Long", trong lòng xúc động, vội để hết tâm nghe ngóng. Chương Bát long đầu đứng lên, quay sang cúi chào bang chủ rồi đứng thẳng trở lại nói:

- Nay các anh em, ma giáo và bản bang hai bên tranh đấu đã sáu chục năm qua, tích oán thật là nhiều. Gần đây ma giáo lập một tân giáo chủ tên là Trương Vô Kỵ. Trong chúng ta có người tham dự chiến dịch vây đánh Quang Minh Đỉnh từng thấy đó chỉ là một thanh niên ngốc nghếch chẳng hiểu biết gì. Cái thứ trẻ con miệng còn hôi sữa, chim chưa ra ràng như thế làm được việc gì? Sao có thể kháng cự với một người hùng tài vĩ lược như Sử bang chủ của bản bang?

Bọn ăn mày cùng vỗ tay reo hò vang dậy, còn Sử Hỏa Long mặt mày nhơn nhơn ra chiều đắc ý. Chương Bát long đầu nói tiếp:

- Có điều lập tân giáo chủ rồi, cục diện vốn dĩ tứ phân ngũ liệt, tàn sát lẫn nhau của ma giáo liền đổi thay, trở thành một mối lo tâm phúc đại họa của bản bang. Gần một năm nay, các ma đầu của ma giáo nổi lên khắp nơi, một giải Hoài Tứ có Hàn Sơn Đồng, Chu Nguyên Chương, một giải Lưỡng Hồ có bọn Từ Thọ Huy, liên tiếp đánh bại Nguyên binh, chiếm được rất nhiều đất đai, phải nói là cũng đã lớn lao lắm. Nếu như bọn chúng thành được đại sự,

đuổi được quân Thất tử, chiếm lấy thiên hạ, thì lúc đó mấy chục vạn anh em bản bang, thật quả chết không có đất mà chôn.

Cả bọn ăn mày giận dữ gào lên:

- Quyết không để cho chúng thành công.
- Cái Bang thể sống chết tới cùng với bọn ma giáo.
- Ma giáo nếu chiếm được thiên hạ thì anh em mình sống sao cho nổi?
- Đánh Thất tử thì ai cũng muốn nhưng quyết không để cho giáo chủ ma giáo lên ngôi hoàng đế.

Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Không ngờ mình ở hải ngoại mới có vài tháng, anh em đã làm được nhiều chuyện đến thế. Cái Bang lo lắng không phải là không có lý do. Cái Bang nhân chúng đông đảo, trong bang hào kiệt cũng không phải là ít, nếu được liên thủ cùng với họ kháng Nguyên, đại sự sẽ dễ dàng hơn nhiều. Việc như thế này làm cách nào cùng họ bỏ hết hiềm xưa, biến địch thành bạn?".

Chưởng Bát long đầu đợi cho tiếng la ó của các bang chúng dịu xuống mới nói tiếp:

- Sử bang chủ trước nay vốn ở Liên Hoa sơn trang tĩnh dưỡng, đã lâu không bước chân vào giang hồ nhưng nay gặp chuyện đại sự không thể không đứng ra chủ trì. Cũng thật đúng là trời phù hộ cho chúng ta, trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng làm quen được với một đệ tử phái Võ Đang, biết được một tin hết sức quan trọng.

Y cao giọng gọi lớn:

- Trần trưởng lão.

Phía sau tường có người đáp lời:

- Có đây.

Hai người dắt tay nhau đi ra. Một người chừng độ ba mươi tuổi, thần tình láu lỉnh, chính là người Tạ Tốn đã tha mạng trên đảo Linh Xà. Còn người kia chừng hăm bảy, hăm tám, tướng mạo tuấn tú, chính là Tống Thanh Thư, con trai của Tống Viễn Kiều.

Khi Trương Vô Kỵ nghe nói "Trần Hữu Lượng làm quen được với một đệ tử phái Võ Đang", tin chắc chỉ là một đệ tử tầm thường nào đó của sư bá sư thúc, không ngờ lại là người số một trong đệ tử đời thứ ba, nghĩ thầm: "Tổng sư ca vì cố gì lại dây dưa với đám ăn mày này?". Nhưng chàng lại nghĩ ngay: "Phái Võ Đang và Cái Bang vốn cùng phe hiệp nghĩa, hai bên giao hảo cũng không có gì là lạ".

Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư trước hết hành lễ với Sử Hỏa Long, sau đó quay sang vái chào Truyền Công, Cháp Pháp hai trưởng lão, Chương Bát, Chương Bổng hai long đầu, cuối cùng vòng tay ôm quyền chào tất cả bọn ăn mày ngồi ở dưới. Chương Bát long đầu nói:

- - Trần trưởng lão, người đem mọi việc từ đầu chí cuối kể cho tất cả các anh em nghe.

Trần Hữu Lượng nắm tay Tống Thanh Thư nói:

- Tất cả các anh em, vị Tống Thanh Thư Tống thiếu hiệp đây, là công tử của Tống Viễn Kiều Tống đại hiệp, người kế thừa chức chương môn của phái Võ Đang trong tương lai còn vào ai khác được nữa. Gã ma giáo giáo chủ Trương Vô Kỵ có thể nói là sư đệ của Tống thiếu hiệp, cho nên mọi việc trong ma giáo, Tống thiếu hiệp rõ như lòng bàn tay. Mấy tháng trước đây, Tống thiếu hiệp có nói cho tôi hay, đại ma đầu của ma giáo là Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đã về đảo Linh Xà ngoài biển Đông ...

Cháp Pháp trưởng lão liền xen vào:

- Người trong võ lâm hết sức ra công truy tìm Kim Mao Sư Vương, mấy chục năm nay không ai biết được y ở đâu, sao Tống thiếu hiệp đột nhiên biết được? Lão phu mong được thỉnh giáo.

Trương Vô Kỵ trong lòng vẫn mang một nỗi nghi vấn: "Tử Sam Long Vương từ nơi cha con Võ Liệt mà biết được nơi ở của nghĩa phụ ta nên lên đón ông ta xuôi Nam về đảo Linh Xà, việc này cực kỳ kín đáo, làm sao người trong Cái Bang lại biết được, nên đã sai người lên trên đảo đoạt đao?". Việc đó chàng đã cùng Tạ Tốn bàn thảo mấy lần nhưng vẫn không sao tìm ra lý lẽ, bây giờ nghe Cháp Pháp trưởng lão hỏi đến nên càng chú tâm nghe.

Trần Hữu Lượng nói:

- May nhờ hồng phúc bang chủ, cái duyên đó thật cực kỳ khéo léo. ở biển Đông có một người tên là Kim Hoa bà bà không hiểu vì sao biết được tung tích của Tạ Tốn. Lão bà bà này sinh trưởng trên biển cả, thuần thực việc

tàu bè, nên đã tìm ra được hòn đảo hoang nơi Tạ Tốn ở miền cực bắc đón y về đảo Linh Xà. Trên đảo Linh Xà đó có cầm tù hai cha con tên là Võ Liệt, Võ Thanh Anh là truyền nhân của một phái võ học Đoàn Nam Đế nước Đại Lý. Hai cha con thừa cơ Kim Hoa bà bà trở về Trung Nguyên, giết kẻ cai ngục chạy trốn, đến Sơn Đông bị nguy nan may được Tống thiếu hiệp cứu thoát, nên nói cho nghe mọi chuyện, thành ra Tống thiếu hiệp mới biết được tung tích của Tạ Tốn.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- ồ, thì ra là thế.

Trong lòng Trương Vô Kỵ cũng tự nhủ thầm: "Cha con Võ Liệt không phải là người đảng hoàng tử tế, năm xưa Chu Trường Linh và y hai người khổ tâm bày mưu kế để dụ cho ta nói ra chỗ ở của nghĩa phụ. Nhưng cũng may là Tử Sam Long Vương biết được chỗ ở của nghĩa phụ ta, đời nay nói đến bơi lội và thông thạo hàng hải, có lẽ ít ai hơn được Tử Sam Long Vương, nếu không phải do bà ta ra công, trên biển cả mênh mông, ai đủ bản lĩnh để kiếm cho được Băng Hỏa đảo? Nếu như cha mẹ ta sống lại, cũng chưa chắc làm được, đủ biết trong chốn mờ mịt kia cũng có ý trời sắp đặt".

Trần Hữu Lượng nói tiếp:

- Huynh đệ và Tống thiếu hiệp giao tình sống chết có nhau, được tin đó, lập tức cùng Quý, Trịnh hai trưởng lão tám túi, cùng năm đệ tử bảy túi, lập tức tìm đến đảo Linh Xà ý định bắt sống Tạ Tốn, đoạt lấy thanh đao Đồ Long hiến cấp bang chủ. Nào ngờ ma giáo đại đội nhân mã đã đến đảo Linh Xà rồi. Tuy bọn chúng tôi hết sức tử chiến nhưng ít không chống nổi số đông, Quý trưởng lão và bốn đệ tử bảy túi vì bang tuần nạn. Tình hình chiến đấu trên đảo Linh Xà thế nào, xin Trịnh trưởng lão bẩm lại với bang chủ.

Gã Trịnh trưởng lão thân thể tàn phế kia liền ở trong đám người đứng dậy, kể lại Minh giáo và Cái Bang giao chiến thế nào trên đảo Linh Xà. Y không nói người của Cái Bang vây đánh Tạ Tốn, mà lại bảo là người của Minh giáo thật đông, bọn họ chỉ có mấy người nhưng anh dũng chống trả, sau cùng Trần Hữu Lượng xả thân vì đại nghĩa cứu tính mạng y. Giọng y thật là khẳng khái hiên ngang, nước bọt văng tung tóe, nói Tạ Tốn bị chính khí của Trần Hữu Lượng làm cho khuất phục, thành ra không dám động thủ.

Bọn ăn mày trong đại điện nghe thế hết sức khích động, cùng lớn tiếng reo hò. Truyền Công trưởng lão nói:

- - Trần huynh đệ trí dũng song toàn, lại có lòng nghĩa khí như thế, quả thực hiếm lắm thay.

Trần Hữu Lượng khom lưng đáp:

- Huynh đệ nhờ được bang chủ và các trưởng lão giáo huấn, vì đại nghĩa của bản bang thì dầu nhảy vào nước sôi, xông vào lửa cũng không dám từ nan. Chuyện nhỏ nhặt đó, lại được Trịnh trưởng lão nhọc lòng khen ngợi, khiến cho huynh đệ cảm thấy lòng không an.

Quần cái thấy y khiêm tốn như thế, không nhận là công của mình, lại càng hoan hô không ngớt. Trương Vô Kỵ ngồi trên cành cây càng nghe càng bức, nghĩ thầm gã này thật là hèn hạ đáng khinh, việc sờ sờ rõ ràng mãi hữu cầu sinh, vậy mà lại biến thành trượng nghĩa cứu người. Có điều y khéo léo che đậy, khiến Trịnh trưởng lão cũng không thấy một chút sơ hở nào, quả thực là một kẻ đại gian hùng. Chàng nghĩ đến đây bỗng thấy trong lòng chua xót: "Ngụy kế của tên gian tặc này, lúc đó chính nghĩa phụ cũng bị y đánh lừa, ta cũng bị y đánh lừa, chỉ không che dấu được Tử Sam Long Vương và Triệu cô nương thôi, Triệu cô nương thông minh đa tài, vậy mà nhân phẩm lại ..."

Chấp Pháp trưởng lão đứng lên lạnh lùng nói:

- Biết bao nhiêu anh em trong bản bang bị ma giáo giết hại, món huyết hải thâm cừ này, làm sao chúng ta có thể bỏ qua cho được?

Bọn ăn mày lớn tiếng kêu gào:

- Chúng ta nhất định phải báo thù cho Quý trưởng lão.
- San bằng Quang Minh Đỉnh, quét sạch quần ma!
- Xẻ thân Trương Vô Kỵ, xẻ thân Tạ Tốn!
- Bản bang và ma giáo quyết không đội trời chung, gặp tên nào giết tên nấy!
- Xin bang chủ mau mau ra lệnh, tất cả đệ tử Cái Bang cùng xông lên tiêu diệt ma giáo!

Chấp Pháp trưởng lão quay sang nói với Sử Hỏa Long:

- Bang chủ, việc báo thù rửa hận, phải làm thế nào xin bang chủ chỉ thị.

Sử Hỏa Long nhú mày:

- Việc này ư, là việc đại sự của bản bang, hừ hừ, mình phải bàn tính lâu dài. Người ra lệnh cho các đệ tử từ bảy túi trở xuống tạm thời lui ra, bọn mình thảo luận cho kỹ càng.

Chấp Pháp trưởng lão đáp lời:

- Vâng.

Y quay sang quát lớn:

- Phụng lệnh bang chủ: đệ tử từ bảy túi trở xuống, lui ra khỏi đại điện, chờ ở ngoài miếu.

Bọn ăn mày liều cả tiếng đáp lời, quay sang bọn Sử Hỏa Long khom mình hành lễ, rồi cùng ra khỏi cửa điện. Trong đại điện lúc này chỉ còn các thủ lãnh từ tám túi trở lên mà thôi. Trần Hữu Lượng tiến lên một bước, cúi mình nói:

- Khải bẩm bang chủ, vị Tổng Thanh Thư Tổng huynh đệ này quả cũng có chút công lao đối với bản bang, nếu như bang chủ thương tình, cho y được gia nhập Cái Bang, với địa vị thân phận của y, sau này thể nào cũng lập được công lớn đối với bản bang.

Tổng Thanh Thư nói:

- Cái đó, dường như ... không ...

Y vừa nói tới chữ "không", đôi mắt sắc như dao của Trần Hữu Lượng liền nhìn trừng trừng vào mặt y. Tổng Thanh Thư thấy bộ dạng đó, lập tức cúi đầu, không dám nói gì thêm. Sử Hỏa Long nói:

- Thế thì hay lắm. Tổng Thanh Thư đầu nhập bang chúng ta, tạm thời giữ chức vị đệ tử sáu túi, dưới quyền thống suất của trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng. Vậy phải tuân thủ bang qui của Cái Bang, hết lòng hết sức phục vụ, có công được thưởng, sai lầm bị tội.

Mắt Tổng Thanh Thư lóe lên một vẻ oán hận, nhưng vội vàng hết sức khắc chế, tiến lên quỳ xuống lạy tạ Sử Hỏa Long nói:

- Đệ tử Tổng Thanh Thư, khấu đầu tham kiến bang chủ. Đa tạ bang chủ khai ân, ban cho chức vụ đệ tử sáu túi.

Sau đó y tiếp tục ra mắt các trưởng lão khác. Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Tống huynh đệ, người đã gia nhập bản bang, từ nay phải chịu tuân theo bang qui ước thúc. Ngày sau dù người có lên làm chủ môn phái Võ Đang, nhưng vẫn phải tuân theo hiệu lệnh của bản bang. Chuyện đó người biết rồi chứ?

Giọng nói của y cực kỳ nghiêm nghị, Tống Thanh Thư nói:

- Vâng.

Chấp Pháp trưởng lão nói tiếp:

- Bản bang và phái Võ Đang tuy cũng đều là hiệp nghĩa, nhưng dấu sao hai bên cũng khác đường. Chức chủ môn phái Võ Đang mai sau thế nào chả vào tay người, cố gì lại cam tâm gia nhập bản bang là sao? Việc này phải nói cho rõ ràng.

Tống Thanh Thư liếc Trần Hữu Lượng một cái, nói:

- Trần trưởng lão đãi đệ tử có ân nghĩa rất lớn, đệ tử kính phục con người của y nên cam tâm theo hầu dưới trướng.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Nơi đây cũng chẳng có ai người ngoài, có nói ra cũng chẳng sao cả. Chủ môn phái Nga Mi Diệt Tuyệt sư thái chết đi, người kế nhiệm là một cô gái xinh đẹp, tên là Chu Chỉ Nhược. Cô nương này có tình thanh mai trúc mã với Tống huynh đệ, vốn đã có ước định hôn nhân, ngờ đâu lại bị đại ma đầu của ma giáo là Trương Vô Kỵ ép uống phải theo y đưa ra hải ngoại. Tống huynh đệ phần uất không chịu nổi, mới cầu cứu đến đệ tử. Huynh đệ bèn vô ngục khảng khái bảo đảm sẽ giúp y đoạt lại cô gái họ Chu.

Trương Vô Kỵ càng nghe càng tức lộn ruột, nghĩ thầm: "Tên này nói năng đặt điều, làm gì có chuyện đó bao giờ?". Chàng nhin không nổi đã toan nhảy vào đại điện, nói rõ thị phi, nhưng sau cùng cũng cố dằn cơn giận, tiếp tục nghe thêm.

Sử Hỏa Long cười ha hả nói:

- Xưa nay anh hùng vốn khó mà qua được cửa mỹ nhân, cái đó cũng không có gì là lạ. Một người là chủ môn Võ Đang, một người là chủ môn Nga Mi, không những môn đương hộ đối, mà lại trai tài gái sắc, hai bên thật xứng đôi vừa lứa.

Chấp Pháp trưởng lão hỏi thêm:

- Nếu Tống huynh đệ gặp cảnh trở trêu đó, sao không nhờ Trương chân nhân và Tống đại hiệp giải quyết?

Trần Hữu Lượng nói:

- Tống huynh đệ có nói rằng, tên tiểu tặc Trương Vô Kỵ kia vốn là con trai của Trương Thúy Sơn phái Võ Đang. Trương Tam Phong bình sinh rất thương yêu Trương Thúy Sơn, nên gần đây phái Võ Đang dường như có ý bắt tay với ma giáo, Trương Tam Phong và Tống đại hiệp không muốn gây chuyện với họ. Xem ra lúc này võ lâm Trung Nguyên chỉ còn bản bang là đủ sức kháng cự ngang tay với ma giáo mà thôi.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- Thì ra là thế, chỉ cần diệt được ma giáo, giết quách tiểu tử Trương Vô Kỵ, tâm nguyện của Tống huynh đệ làm gì mà chẳng xong.

Trương Vô Kỵ ẩn trong tàn cây, nghĩ lại trước đây tại sa mạc bên Tây Vực, trên đỉnh Quang Minh, điệu bộ Tống Thanh Thư đối với Chu Chỉ Nhược quả thật khác lạ, bây giờ mới thấy rõ ràng y có tình ý với nàng ta, trong lòng hơi ngạc nhiên: "Đệ tử Võ Đang muốn gia nhập Cái Bang, không phải là không được nhưng trước hết phải bẩm rõ cho thái sư phụ và Tống sư bá biết đã. Vì một người con gái mà phản bội sư môn, phản bội phụ thân, nhân phẩm chẳng ư thấp kém lắm sao? Huống chi Chỉ Nhược đối với ta một tấm chân tình, Tống Thanh Thư đâu có được Cái Bang giúp đỡ, cũng đâu dễ gì ép nàng thuận theo cho được? Tống đại ca tên tuổi sớm nổi trên giang hồ, đáng được gọi là anh tài đời sau của phái Võ Đang, có sao hồ đồ như vậy?".

Trần Hữu Lượng nói tiếp:

- Khỏi bẩm bang chủ, đệ tử ở vùng phụ cận Đại Đô có bắt được một nhân vật trọng yếu trong ma giáo, tên này có liên quan đến đại nghiệp của bản bang, xin bang chủ phát lạc.

Sử Hòa Long vui mừng nói:

- Mau dẫn lên đây.

Trần Hữu Lượng vỗ tay ba lần, nói:

- Đem tên ma đầu đó lên.

Từ sau điện đi lên bốn tên bang chúng Cái Bang, tay cầm binh khí, áp giải một người bị trói quặt tay ra sau lưng. Trương Vô Kỵ nhìn thấy người đó,

thấy thanh niên này độ chừng hai mươi, tướng mạo rất quen thuộc, chàng nhớ đã từng gặp tại đại hội Minh giáo tại Hồ Điệp Cốc nhưng không nhớ được họ tên. Người đó mặt hết sức căm phẫn, đi ngang qua chỗ Trần Hữu Lượng đột nhiên há mồm, nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt. Trần Hữu Lượng nghiêng người qua né tránh, tát trái một cái, trúng ngay mặt người nọ, mặt y liền sưng vù lên ngay. Những đệ tử Cái Bang áp giải ở đằng sau liền xô vào lưng, quát lớn:

- Gặp bang chủ, mau quì xuống, khấu đầu.

Người đó lại khạc một tiếng, nhổ toẹt một bãi đờm nhắm ngay mặt Sử Hỏa Long. Người đó lúc này ở ngay cạnh Sử Hỏa Long, bãi đờm đó kinh lực rất mạnh, Sử Hỏa Long vội hụp xuống nhưng không tránh kịp, nghe bộp một tiếng, trúng ngay giữa trán. Trần Hữu Lượng liền đá quét qua, người đó ngã liền. Y lập tức sấn tới che trước mặt Sử Hỏa Long, chỉ vào mặt thanh niên kia quát lớn:

- Cuồng đồ lớn mặt, ngươi không muốn sống hay sao?

Người kia chửi lại:

- Ông đây lọt vào tay chúng mày, vốn không mong sống mà trở về nữa rồi.

Nhân dịp Trần Hữu Lượng tiến lên che ngang, Sử Hỏa Long liền đưa tay chùi mặt. Trần Hữu Lượng lùi lại hai bước nói:

- Khỏi bằm bang chủ, tên tiểu tử này là cao thủ hạng nhất trong ma giáo, võ công xem ra còn cao hơn cả tứ đại pháp vương, mình không thể coi thường.

Trương Vô Kỵ nghe những lời đó, thoát đầu hơi ngạc nhiên nhưng hiểu ngay, Trần Hữu Lượng cố ý thổi phồng võ công người này chỉ cốt chữa thẹn cho bang chủ. Có điều Sử Hỏa Long là bang chủ Cái Bang, vậy mà không tránh nổi bãi đờm đó, quả thực không hợp tình chút nào, mà khi y bị nhục nhã như vậy, lại không tỏ vẻ gì tức giận, trái lại có vẻ luống cuống kinh hãi. Chắp Pháp trưởng lão nói:

- Trần huynh đệ, người này là ai?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Y tên là Hàn Lâm Nhi, con trai của Hàn Sơn Đồng.

Trương Vô Kỵ thâm gật đầu: "Đúng rồi, hôm ở đại hội nơi Hồ Điệp Cốc, y luôn luôn đứng ở đằng sau cha, không nói chuyện với ta, thành thử mình không nghĩ ra tên của y được". Chấp Pháp trưởng lão vui mừng nói:

- à, thì ra y là con của Hàn Sơn Đồng. Trần huynh đệ, công lao của người to lắm đó. Khỏi bẩm bang chủ: Hàn Sơn Đồng mấy năm nay liên tiếp đánh bại quân Nguyên, uy danh lừng lẫy, bọn đại tướng dưới tay y như Chu Nguyên Chương, Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân đều là những nhân vật lợi hại trong ma giáo. Bọn ta bắt được tên tiểu tử này làm con tin, lo gì Hàn Sơn Đồng không nghe lệnh của bản bang.

Hàn Lâm Nhi liền ngoác mồm cười:

- Con mẹ chúng bay đừng mơ tưởng hão. Cha ta là bậc anh hùng hào kiệt, lẽ nào để bọn vô sỉ chúng bay uy hiếp? Cha ta chỉ nghe lệnh một mình Trương giáo chủ mà thôi. Bọn Cái Bang chúng bay vọng tưởng tranh hùng cùng Minh giáo, thật không biết lượng sức mình. Còn tên bang chủ thói tha nhà người, không đáng xách dép cho giáo chủ chúng ta.

Trần Hữu Lượng cười hì hì nói:

- Hàn huynh đệ, chú em nói Trương giáo chủ của quý giáo anh hùng đến thế, bọn chúng ta thật hết sức ngưỡng mộ, mong được gặp lão nhân gia một lần. Vậy chú em đưa bọn ta đến giới thiệu được chăng?

Hàn Lâm Nhi nói:

- Trương giáo chủ còn phải đảm đương đại sự, đến ngay huynh đệ trong bản giáo cũng chẳng dễ gì được gặp, đâu có rồi hơi mà gặp các người?

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Trên giang hồ ai ai cũng nói là Trương Vô Kỵ đã bị quân Nguyên bắt được ở Đại Đô, chém đầu làm gương rồi đem thủ cấp đi bêu ở khắp nơi, sao người còn huênh hoang khoác lác được nữa?

Hàn Lâm Nhi nổi sùng, rống lên một tiếng, quát lớn:

- Người nói thói bỏ mẹ, Thát tử bắt được Trương giáo chủ hồi nào? Dẫu có thiên quân vạn mã vây quanh, giáo chủ chúng ta cũng ra vào như chơi. Trương giáo chủ có đến Đại Đô thật, nhưng là đi đến cứu các nhân vật võ lâm sáu đại môn phái ra, làm chó gì có chuyện bêu đầu làm gương? Cái mồm người đừng có ăn mắm ăn rồi nói láo.

Trần Hữu Lượng không tức giận, vẫn cười khi nói tiếp:

- Thì trên giang hồ người ta vẫn đồn thế, bọn ta lẽ nào không tin. Cả nửa năm nay chỉ nghe nói những người trong Minh giáo như Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, rồi nào là Chu Nguyên Chương, hòa thượng Bành Oánh Ngọc, nhưng có ai nghe đến Trương Vô Kỵ nào đâu? Thành ra chắc chắn y chết rồi không còn nghi ngờ gì nữa.

Hàn Lâm Nhi mặt đỏ gay, gân xanh nổi cả trên trán, lớn tiếng nói:

- Cha ta và bọn Từ Thọ Huy đều nghe lệnh giáo chủ mà hành sự, sao có thể sánh ngang vai với Trương giáo chủ được?

Trần Hữu Lượng chép miệng thản nhiên nói:

- Gã Trương Vô Kỵ kia võ công thì kẻ cũng khá, nhưng lại có tướng chết non, có người lấy số cho y, nói sống không qua được đâu năm nay ...

Ngay lúc đó, đột nhiên một cành nơi cây cổ bách trước miếu hơi rung động, trong điện mọi người không ai hay biết, nhưng Trương Vô Kỵ đã nghe thấy mấy tiếng thở từ nơi cành cây vọng ra, nhưng người kia lập tức nén xuống, giữ hơi lại liền. Trương Vô Kỵ nghĩ thầm: "Thì ra nơi cây cổ bách có ai ẩn náu trong đó. Người này đến trước ta, vậy mà lâu nay ta không phát giác, võ công của y không phải tầm thường". Chàng chăm chú nhìn qua cây bách, trong đám tàn cây rậm rạp, thấy có một dải áo xanh. Người kia lẩn mình thật khéo, lá cây và áo cùng màu, nếu không phải Trương Vô Kỵ mắt thật tinh thực khó mà nhìn thấy được.

Chỉ nghe Hàn Lâm Nhi giận dữ nói:

- Trương giáo chủ tâm địa nhân hậu, trời cao tất phù hộ cho ông ta. Ông ta tuổi còn trẻ, có sống thêm cả trăm tuổi cũng chưa thấm gì.

Trần Hữu Lượng thở dài:

- Thế nhưng trên đời này biết thế nào mà lường. Nghe nói ông ta bị gian nhân hãm hại, nên bị triều đình bắt được giết mất rồi. Nói đúng ra thì cũng phải thôi, ai đã gặp Trương Vô Kỵ cũng đều nói y không thể nào qua được ba tám hai mươi tư tuổi...

Bỗng thấy từ cây bách một bóng xanh thấp thoáng, một người đã nhảy xuống đất, quát lên:

- Trương Vô Kỵ ở đây, ai bảo ta chết non đâu nào?

Nói chưa dứt câu, thân hình đã vọt vào trong điện. Chương Bổng long đầu đứng ở cửa điện liền vung hai tay ra chụp vào sau gáy y, người kia nhẹ nhàng nghiêng người tránh được. Chỉ thấy y áo xanh, mũ vuông, thân thái phiêu dật, mặt trắng như ngọc, mắt trong như nước, chính là Triệu Mẫn ăn mặc giả trai. Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn ra mặt, trong lòng chấn động, vừa kinh hoảng vừa giận dữ, vừa thương nhớ vừa vui mừng, không khỏi "ồ" lên một tiếng. Tuy nhiên bọn ăn mày trong đại điện đang hết sức đề phòng Triệu Mẫn, nên không ai nghe thấy tiếng chàng thảng thốt kêu lên.

Người trong Cái Bang không ai biết mặt Trương Vô Kỵ, chỉ biết là giáo chủ Minh giáo là một thanh niên tuổi chừng đôi mươi, võ công cực kỳ cao cường, thấy Triệu Mẫn nhẹ nhàng tránh được một trảo của Chương Bổng trưởng lão, quả thực đúng là cao thủ hạng nhất, nên ai cũng nghĩ đúng là giáo chủ Minh giáo đến thực rồi nên đều rung động.

Thế nhưng Trần Hữu Lượng thấy diện mạo người này quá xinh đẹp, tuổi lại trẻ, trong giọng nói có vẻ kiêu mị, so với hình mạo người trên giang hồ đồn đãi về Trương Vô Kỵ xem ra không giống, nên quát lên:

- Trương Vô Kỵ chết rồi, sao lại có kẻ nào giả mạo thò ra đây?

Triệu Mẫn giận dữ đáp:

- Trương Vô Kỵ sống sờ sờ ra, sao ngươi cứ mở miệng nguyên rủa là thế nào? Trương Vô Kỵ hồng phúc tề thiên, trường mệnh bách tuế, dầu cho các ngươi có chết sạch rồi, y cũng còn sống thêm tám chục năm nữa.

Trương Vô Kỵ nghe nàng nói mấy câu đó giọng có vẻ buồn buồn, chắc là nghĩ đến việc bỏ rơi mình trên hoang đảo, lương tâm không khỏi cắn rứt, nhưng lại nghĩ ngay: "Thứ người tàn nhẫn vô tình kia, làm gì còn có lương tâm mà bảo cắn rứt? Trương Vô Kỵ ời là Trương Vô Kỵ, sao lòng ngươi cứ day dứt không quên, lúc nào cũng nghĩ điều tốt cho nàng là thế nào?".

Trần Hữu Lượng nói:

- Ngươi đích thực là ai?

Triệu Mẫn đáp:

- Ta là giáo chủ Minh giáo Trương Vô Kỵ. Sao ngươi dám bắt giữ thủ hạ anh em của ta, mau mau thả ra, có chuyện gì thì thanh toán với bản nhân được rồi.

Đột nhiên bên cạnh một người cười khẩy nói:

- Triệu Mẫn cô nương, người khác không biết cô, còn Tống Thanh Thư này không lẽ không biết? Khỏi bầm bang chủ: cô gái này là con gái của Nhữ Dương Vương. Dưới tay cô ta rất nhiều cao thủ, cần phải đề phòng.

Chấp Pháp trưởng lão liền chúm môi huýt một tiếng, quát lên:

- Chưởng Bổng trưởng lão, người dẫn anh em ra ngoài miếu nghinh địch, phòng địch nhân tấn công vào.

Chưởng Bổng long đầu đáp lời chạy ra, chỉ giây lát đông tây nam bắc bốn phía chỗ nào cũng có tiếng của bang chúng Cái Bang kêu la om xòm. Triệu Mẫn thấy tình hình như thế mặt hơi biến sắc, hai tay vỗ một cái, từ đầu tường nhảy xuống hai người, chính là Huyền Minh nhị lão Lộc Trượng Khách và Hạc Bút Ông. Chấp Pháp trưởng lão quát lớn:

- Bắt chúng nó.

Lập tức bốn tên đệ tử bảy túi liền xông lên chia ra vây đánh Lộc Hạc hai người. Huyền Minh song lão võ công cực cao, chỉ trong ba chiêu, bốn tên Cái Bang bảy túi đều bị thương. Người râu tóc bạc phơ Truyền Công trưởng lão liền đứng lên, vù một chưởng đánh thẳng vào Hạc Bút Ông, tiếng gió phàn phật thật là uy mãnh. Hạc Bút Ông liền trả lại một chiêu Huyền Minh thần chưởng. Chỉ nghe bình một tiếng, hai chưởng đụng nhau. Trao đổi đến chưởng thứ ba, Truyền Công trưởng lão xem chừng núng thế.

Phía bên kia Lộc Trượng Khách múa cây trượng sừng hươu, đánh với Chấp Pháp trưởng lão và Chưởng Bổng long đầu hai người, nhất thời chưa phân cao thấp. Chưởng Bổng long đầu thấy Truyền Công trưởng lão mặt đỏ gay, phải lùi dần từng bước, không khỏi ngạc nhiên, nghĩ thầm Truyền Công trưởng lão công lực thâm hậu, là cao thủ số một của bản bang, sao lại không địch nổi lão già này? Khi thấy ông ta trao đổi đến chưởng thứ năm, tiếng thổ hồng hộc, bộ râu trắng bay phất phới, xem ra đã đến nước cùng, dầu biết ông ta xưa nay đối địch không muốn người khác tiếp tay, nhưng ở vào tình trạng này, không thể để ông ta chết dưới tay kẻ địch, nên giơ thiết bổng lên, nhắm ngay chân Hạc Bút Ông vụt ngang một cái.

Ngay khi Huyền Minh nhị lão vừa đến, Triệu Mẫn đã toan rút lui nhưng lại bị Trần Hữu Lượng rút trường kiếm ra chặn lại. Triệu Mẫn khi ở chùa Vạn An đã học được rất nhiều tinh túy của sáu đại môn phái, liền vung tay đâm luôn ra ba kiếm, một chiêu Hoa Sơn kiếm pháp, một chiêu Côn Lôn kiếm pháp, còn chiêu thứ ba là Không Động kiếm pháp. Chiêu thứ tư nàng sử dụng là Kim Đỉnh cửu thức của phái Nga Mi. Trần Hữu Lượng kinh hãi, không cách gì có thể chống đỡ kịp, kiếm của Triệu Mẫn liền vòng lại đâm thẳng vào ngực

y. Bỗng nghe keng một tiếng, từ bên trái một thanh kiếm vung ra gạt thanh kiếm của nàng ra ngoài, người xuất chiêu chính là Tống Thanh Thư.

Trong đại diện mọi người giao đấu với nhau, Trương Vô Kỵ ngồi trên cây tùng nhìn thấy rõ ràng từng chiêu một. Chỉ thấy Tống Thanh Thư thi triển kiếm pháp Võ Đương, vừa kín đáo, vừa độc địa, quả thực đã được chân truyền của Tống Viễn Kiều. Trần Hữu Lượng từ bên hông liên tấn công vào, Triệu Mẫn tuy mới tập luyện nhiều tuyệt chiêu nhưng đấu sao cũng hỗn tạp không tinh thuần, huống chi lại một địch hai, thành thử lâm vào tình trạng đỡ gạt thì nhiều mà tấn công thì ít.

Trương Vô Kỵ sốt ruột, lại cảm thấy hơi lạ lùng: "Sao nàng ta lại chỉ sử dụng một thanh kiếm tầm thường là sao? Nếu rút y Thiên kiếm ra thì binh khí của đối phương ắt gãy ngay, ra khỏi trùng vi một cách dễ dàng". Thế nhưng nhìn nàng áo quần mỏng manh, thân hình mảnh dẻ, lưng không thể nào có dấu thanh kiếm y Thiên được. Trương Vô Kỵ lo lắng một hồi, không khỏi tự trách mình: "Trương Vô Kỵ, con tiểu yêu nữ này là hung thủ giết chết biểu muội người, người lại lo lắng cho nàng ta là sao? Thế chẳng hóa ra đối với biểu muội chẳng ra gì, mà còn chẳng coi nghĩa phụ và Chỉ Nhược vào đâu nữa".

Hai bên đấu được một lúc, Cái Bang lại có thêm mấy cao thủ khác xông vào, còn Triệu Mẫn thì không thấy có thêm thủ hạ tới giúp. Lộc Trượng Khách thấy tình hình không xong, kêu lên:

- Quận chúa nương nương, sư đệ, chúng ta lui ra ngoài sân, thừa cơ bỏ chạy.

Triệu Mẫn nói:

- Hay lắm. Tên họ Trần này hủy báng Trương công tử, nói chàng chết non chết chém, ta không thể tha y được, các vị trừng trị y một mẻ cho đích đáng.

Huyền Minh nhị lão cùng nói:

- Tuân mệnh. Xin quận chúa lùi ra trước, tên tiểu tử đó cứ để cho chúng tôi lo.

Triệu Mẫn lại nói:

- Gã Hàn Lâm Nhi đối với Trương công tử hết lòng trung nghĩa, các người tìm cách cứu y ra.

Lộc Trọng Khách đáp:

- Xin quận chúa cứ đi trước một bước, việc cứu người, anh em chúng tôi tùy cơ mà làm.

Ba người trong khi cường địch vây đánh, nói chuyện ra đi và cứu người, thật chẳng coi đối phương vào đâu. Trong đại điện càng lúc đánh nhau càng hăng, bang chủ Cái Bang Sử Hỏa Long đứng một góc, trước sau không nói một lời. Truyền Công, Chấp Pháp hai người nghe Triệu Mẫn và Huyền Minh nhị lão đối đáp, lập tức hạ lệnh cho thuộc hạ chặn các nẻo đường.

Đột nhiên Lộc Trọng Khách và Hạc Bút Ông đánh giạt đối phương ra một bên, xông tới phía Sử Hỏa Long, thân pháp cực kỳ thần tốc, xem ra Sử Hỏa Long khó mà chống đỡ. Nào ngờ khi Triệu Mẫn và nhị lão đối đáp, Trần Hữu Lượng đã tính tới chuyện họ sẽ lấy tiền làm thoái nên đi trước một nước, đã vòng qua đứng bên cạnh Sử Hỏa Long. Chưởng lực của Huyền Minh nhị lão chưa đến, Trần Hữu Lượng đã đẩy vào vai Sử Hỏa Long, xô y vào phía sau tượng Phật Di Lặc. Huyền Minh nhị lão đánh ra, nghe âm một tiếng thật lớn, pho tượng vỡ tan tành lớp đất bên ngoài, ngã nghiêng muốn đổ.

Hạc Bút Ông tiến lên thêm một bước, đánh thêm hai chưởng nữa, một nửa trên của pho tượng vĩ đại đó liền ngã xuống. Bọn ăn mày kinh hoàng kêu la om xòm, nhảy nhót tránh né. Triệu Mẫn nhân cơ hội đang đại loạn, nhảy luôn ra ngoài sân. Tống Thanh Thư và Chương Bổng long đầu một kiếm một gậy cùng tung ra, đánh đuổi theo lưng. Ra đến cửa miếu, lại thêm ba chiếc côn tạt vào đều nhắm vào ngang chân Triệu Mẫn mà đánh. Triệu Mẫn vừa phải tránh cả trường kiếm của Tống Thanh Thư lẫn gậy sắt của Chương Bổng long đầu, lại phải tránh cả ba cây gậy đập tới dưới chân, nhưng chỉ thoát được hai thanh mà không né được cây gậy thứ ba, thấy bắp chân đau nhói, đã bị quất trúng rồi, đứng không vững, ngã bổ nhào về trước. Tống Thanh Thư liền quay ngược cán kiếm lại, gõ luôn vào sau ót Triệu Mẫn, toan đánh nàng bất tỉnh để tiện bề bắt sống.

Cán kiếm chỉ còn cách đầu nàng chừng nửa thước, ngờ đâu cây gậy sắt trong tay Chương Bổng long đầu liền đưa ra, gạt ngay thanh trường kiếm của Tống Thanh Thư chệch ra, rồi một bóng người bay vọt lên, nhảy vọt qua tường ra ngoài. Tống Thanh Thư quay đầu lại hỏi:

- Sao mình lại tha cho cô ta đào tẩu?

Chương Bổng long đầu giận dữ nói:

- Sao ngươi lại chặn bóng của ta là thế nào?

Tống Thanh Thư đáp:

- Chính ông lấy bổng hất cán kiếm của tôi, còn nói ...

Chưởng Bổng long đầu quát lên:

- Nói nhiều vô ích, mau đuổi theo.

Hai người cùng nhảy qua tường, thấy nơi góc tường nằm gục một tên đệ tử bảy túi, xương đùi gãy lìa, không dậy nổi. Chưởng Bổng long đầu hỏi:

- Con yêu nữ đó chạy về hướng nào?

Bảy tên đệ tử Cái Bang đứng gác bên ngoài cùng đáp:

- Không có ai cả, chẳng thấy người nào hết.

Chưởng Bổng long đầu giận dữ nói:

- Rõ ràng có người từ trong tường nhảy ra ngoài, mắt chúng bay mù hết cả hay sao?

Một tên đệ tử sáu túi đưa tay đỡ tên đệ tử bảy túi gãy chân lên nói:

- Chỉ thấy có vị đại ca này nhảy tường ra, ngoài ra không còn một ai khác.

Chưởng Bổng long đầu gãi đầu gãi tai, quay sang hỏi tên đệ tử bảy túi:

- Người tại sao lại nhảy qua tường ra ngoài làm gì?

Tên đệ tử bảy túi mếu máo đáp:

- Đệ tử ... đệ tử bị người ta chộp cổ quăng ra ngoài đấy chứ. Con yêu nữ đó thủ pháp thật là quái dị.

Chưởng Bổng long đầu quay sang hầm hầm nhìn Tống Thanh Thư quát lớn:

- Vừa rồi ngươi lấy cán kiếm gạt bổng ta ra là có ý gì? Người vừa mới gia nhập bản bang đã giở trò xanh vỏ đỏ lòng là sao?

Tống Thanh Thư vừa sợ vừa tức nói:

- Đệ tử vừa dùng cán kiếm gõ con yêu nữ kia, long đầu đại ca liền dùng bổng gạt kiếm của đệ tử ra, thế là con yêu nữ chạy mất.

Chưởng Bổng long đầu giận quá nói:

- Làm sao có chuyện đó được. Ta gạt kiếm ngươi ra làm cái gì? Ta ở trong bang mấy chục năm nay, thân cư cao vị Chưởng Bổng long đầu, không lẽ lại ra tay giúp người ngoài? Ta hỏi ngươi lần nữa, sao ngươi không dùng mũi kiếm đâm y thị, mà lại xoay cán kiếm, giả vờ gõ xuống là sao? Hừ hừ, mất ta đã hoa đầu, làm sao đánh lừa ta được.

Tống Thanh Thư ở trong phái Võ Đang, tuy là một đệ tử trẻ tuổi thuộc đời thứ ba, nhưng môn hạ Võ Đang ai ai cũng biết y là chưởng môn trong tương lai, thành thử ngay cả Du Liên Châu, Trương Tùng Khê những vị sư thúc cũng hết sức nể nang, trước nay chưa nói nặng y nửa câu bao giờ. Y cao ngạo thành thói, tuy biết Chưởng Bổng long đầu trong bang chức vị cao hơn một tên đệ tử mới gia nhập như y nhiều, nhưng việc này rõ ràng bên kia trái lẽ, làm sao có thể nhịn chịu tiếng oan nên liền nói:

- Bốn chữ "xanh vỏ đỏ lòng" không phải gặp ai cũng nói được. Long đầu đại ca trách mắng như thế phải có người làm chứng. Đệ tử rõ ràng vừa gõ cán kiếm xuống, đại ca lấy bổng gạt qua, ban ngày ban mặt chỗ đông người, không lẽ không ai trông thấy.

Chưởng Bổng long đầu nghe y nói thế, có ý như đổ cho mình "xanh vỏ đỏ lòng", thả Triệu Mẫn chạy thoát, y tính vốn nóng như lửa, liền quát lên:

- Thành nhãi này không biết kính trọng bề trên, chắc ngươi ý vào thanh thế của phái Võ Đang phải không?

Nói xong nhắm đầu Tống Thanh Thư đập ngay một gậy, trong cơn nóng giận, kinh lực cực kỳ cương mãnh. Tống Thanh Thư tức quá không nhịn nổi, giờ trường kiếm lên gạt ra. Kiếm bổng chạm nhau, nghe choang một tiếng, tóe ra mấy đốm lửa. Tống Thanh Thư thấy hổ khẩu ngâm ngấm đau, Chưởng Bổng long đầu quát lớn:

- Họ Tống kia, ngươi dám phạm thượng tác loạn, có phải là do kẻ địch phái đến bản bang để nằm vùng chăng?

Vừa nói vừa đập luôn một gậy nữa. Từ cửa miếu một người xông vào, giờ kiếm lên đẩy lệch thiết bổng ra ngoài nói:

- Long đầu đại ca, xin đừng nổi nóng.

Người đó chính là trưởng lão tám túi Trần Hữu Lượng. Y hỏi tiếp:

- Con yêu nữ Triệu Mẫn đâu rồi?

Chưởng Bổng long đầu thở hồng hộc chỉ vào Tống Thanh Thư nói:

- Chính nó thả ra chứ ai.

Tống Thanh Thư vội nói:

- Không đâu, chính là long đầu đại ca thả đó.

Hai người đang tranh cãi, Huyền Minh nhị lão đã nhảy từ miếu ra, nhìn quanh quất không thấy Triệu Mẫn, biết nàng đã chạy thoát rồi, cùng phá lên cười ha hả, bốn chưởng tung ra, đánh gục luôn bốn tên đệ tử Cái Bang. Đến khi Truyền Công trưởng lão và Cháp Pháp trưởng lão cả bọn chạy ra đuổi đánh, tiếng cười của hai người đã cách xa hàng chục trượng, không cách gì theo kịp.

Thì ra khi Trương Vô Kỵ thấy Tống Thanh Thư xoay cán kiếm lại đánh vào sau ót Triệu Mẫn, cái đánh đó chưa biết nặng nhẹ ra sao, nhẹ thì mê man bất tỉnh, nặng thì đánh nàng chết ngay tại chỗ, không còn kịp suy nghĩ gì thêm, từ trên cây cổ tùng nhảy xuống, sử dụng Càn Khôn Đại Na Di thần công, ở phía sau đẩy vào cây gậy của Chưởng Bổng long đầu tạt qua gạt trường kiếm của Tống Thanh Thư. Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của chàng vốn dĩ đã luyện đến mức thần diệu vô cùng, mấy tháng qua trên hoang đảo thì giờ nhàn rỗi, lại nghiên cứu thánh hỏa lệnh bí quyết theo bản dịch của Tiểu Siêu, hai bên kết hợp lại, còn cao minh gấp mười võ công kỳ bí của ba sứ giả Ba Tư.

Đến lúc này chàng đem ra sử dụng, tài nghệ cao cường như Chưởng Bổng long đầu và Tống Thanh Thư cao siêu là thế mà cũng không cách gì nhìn ra được. Chưởng Bổng long đầu chỉ nghĩ là Tống Thanh Thư đưa kiếm gạt gậy mình ra, còn Tống Thanh Thư thì thấy rõ ràng Chưởng Bổng long đầu lấy gậy phang vào kiếm của mình. Trương Vô Kỵ nhân dịp hai người còn đang kinh ngạc, tay trái vung ra chop ngay một tên đệ tử bảy túi, ném luôn ra ngoài. Chưởng Bổng long đầu và Tống Thanh Thư thấy bóng người đó vượt qua tường, tưởng là Triệu Mẫn đã nhảy qua bỏ chạy rồi, cùng đuổi theo, Trương Vô Kỵ liền ôm luôn Triệu Mẫn nhảy lên mái nhà.

Ban ngày ban mặt vốn dĩ khó có thể che dấu hình tích, nhưng bọn ăn mày ào ào như một đàn ong đang chạy theo Chưởng Bổng long đầu và Tống Thanh Thư ra ngoài cửa miếu. Người võ công cao thì đang vây đánh Huyền

Minh nhị lão, võ công hơi kém thì đang lo chạy thoát thân, cả bọn trước sau loạn thành một bầy tuy có rất nhiều người hoa mắt, thấy một vật gì nhảy qua đầu vọt ra, nhưng đúng lúc đó tượng Phật Di Lặc trong đại điện đổ xuống, bụi bay mù mịt thành một lớp dày thành ra không một ai trông thấy cả.

Triệu Mẫn đúng lúc nguy nan được người cứu thoát, thân hình nằm trong hai cánh tay rắn chắc, tưởng như đang vùn giá vụt bay lên nóc miếu. Nàng quay đầu lại, dưới ánh mặt trời chiếu vào, thấy người đó mày rậm mắt sáng, chính là Trương Vô Kỵ. Nàng dường như không tin nỗi đôi mắt của mình, thảng thốt kêu lên:

- Chàng đấy ư?

Trương Vô Kỵ vội vàng giơ tay bịt miệng Triệu Mẫn, nhìn quanh quất chung quanh, thấy trước sau trái phải miếu Di Lặc chỗ nào cũng đầy bang chúng Cái Bang, muốn cứu Triệu Mẫn thoát thân không có gì là khó nhưng chàng lại muốn xem Cái Bang đang toan tính chuyện gì đối với Minh giáo, Tổng sư ca của phái Võ Đang lại gia nhập Cái Bang rồi, nếu không dò xét cho minh bạch, chỉ lo thoát thân thì thật đáng tiếc. Chàng thấy Tổng Thanh Thư và Chương Bổng long đầu tranh biện, gã ăn mày già mắt lộ hung quang, trong Cái Bang có rất nhiều tay gian hiểm, không chừng Tổng Thanh Thư bị trúng phải độc thủ của y, hướng chi Hàn Lâm Nhi sơn sát một lòng trung nghĩa không thể không cứu. Chỉ thấy đại điện bụi bay mù, chàng bèn tính chuyện chạy vào trong miếu tìm cách trốn tránh.

Trương Vô Kỵ bèn vọt lên trước, bám vào xà nhà chuồn mình xuống dưới, hai chân đeo vào đà ngang, tiếp theo co đùi rút một cái đã chui ngay vào phía sau một pho tượng Phật. Trong điện lúc này chỉ còn mấy tên đệ tử Cái Bang bị thương vì pho tượng đổ trúng đang nằm rên la dưới đất, còn Hàn Lâm Nhi không biết đã bị dẫn đi đâu.

Trương Vô Kỵ đưa mắt nhìn chung quanh chưa tìm thấy chỗ nào có thể ẩn náu cho ổn thỏa. Triệu Mẫn giơ tay chỉ vào một chiếc trống da lớn treo lủng lẳng trên một cái giá gỗ, cách mặt đất phải đến hơn một trượng, đối chọi với chiếc chuông lớn ở phía bên kia. Trương Vô Kỵ hiểu ngay ra, men theo tường đến sau chiếc trống nhún mình nhảy lên, tay phải giơ ngón trỏ rạch ngang qua, nghe soẹt một tiếng nhỏ, chiếc mặt trống đã bị cắt một vạch dài. Chàng đưa chân móc vào chiếc giá gỗ, tay lại rạch một đường dọc, hai vết cắt thành hình chữ thập rồi ôm Triệu Mẫn chui tọt vào bên trong.

Chiếc trống đó tuy lớn thật nhưng hai người chui vào cũng không thể nào cử động được. Triệu Mẫn gục đầu vào người Trương Vô Kỵ, thở hổn hển. Chiếc trống này chế tạo đã lâu, trong bụng trống đầy bụi bặm, trong mùi ẩm

mốc Trương Vô Kỵ lại nhận thấy hương thơm nhè nhẹ của Triệu Mẫn tỏa ra, trong lòng vừa yêu vừa giận, trong lòng không biết bao nhiêu điều muốn trách cứ nàng nhưng khổ nỗi nơi đây không thể nào mở miệng, chỉ thấy thân hình Triệu Mẫn tựa vào lòng mình thật mềm mại, mái tóc xõa cả vào mặt chàng. Chàng bỗng đứng kinh hãi nghĩ thầm: "Ta ra tay cứu cô ta đã là bậy quá rồi, sao lại còn cùng nàng quá thân cận như thế này?". Chàng đưa tay đẩy đầu Triệu Mẫn ra, không cho nàng tựa đầu vào vai mình nữa. Triệu Mẫn bực bội, lấy cùi chỏ thúc vào ngực chàng. Trương Vô Kỵ mượn sức đánh sức, đưa kinh lực nàng thúc vào bật ngược trở lại, Triệu Mẫn bị đau, nhin không nổi phải kêu lên. Vô Kỵ đã liệu trước nên giờ tay bịt mồm nàng lại. Chỉ nghe tiếng Cháp Pháp trưởng lão ở dưới điện vọng lên:

- - Khỏi bẩm bang chủ, địch nhân đã đào tẩu mất tăm mất dạng, thuộc hạ vô năng, không bắt nổi chúng, xin bang chủ phạt tội.

Sử Hỏa Long đáp:

- Thôi miễn! Địch nhân võ công thật cao cường, mọi người ai cũng thấy cả. Con mẹ nó, cả bọn mình đều xui xẻo, chẳng phải một mình trưởng lão mà thôi đâu.

Cháp Pháp trưởng lão đáp:

- Đa tạ bang chủ.

Kế đến là Chương Bổng long đầu tố cáo Tống Thanh Thư thả kẻ địch chạy mất, Tống Thanh Thư cứ một mực cãi, hai bên ai cũng cố giữ phần phải về mình, trong điện thành to tiếng. Sử Hỏa Long nói:

- Trần huynh đệ, khi đó ngươi thấy ra sao?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Khỏi bẩm bang chủ: Chương Bổng long đầu là nguyên lão của bản bang, lời nói tất không thể nào sai. Thế nhưng Tống huynh đệ thành tâm gia nhập bản bang, con yêu nữ họ Triệu lại là kẻ đối đầu của y, không thể nào lại định tâm thả cho y thị chạy được. Cứ như ngu kiến của huynh đệ, võ công của con yêu nữ kia quái dị, chắc là thị mượn sức đánh sức, lấy thiết bổng của long đầu đại ca, gạt thanh kiếm của Tống huynh đệ ra. Trong cơn hỗn loạn hai bên không ai thấy ai thành ra hiểu lầm.

Trương Vô Kỵ trong bụng khen thầm: "Tên Trần Hữu Lượng này quả thực ghê gớm, y không nhìn thấy tình hình ra sao, chỉ đoán mà mười phần cũng đúng được tám chín". Lại nghe Sử Hỏa Long nói:

- Lời đó xem có lý lắm. Hai vị huynh đệ đều vì bản bang mà ra sức, đừng để chuyện này làm tổn thương hòa khí anh em.

Chưởng Bổng long đầu mặt vẫn hăm hăm nói:

- Dù cho y ...

Trần Hữu Lượng không đợi y nói hết câu liền xen vào:

- Tống huynh đệ, long đầu đại ca đức cao vọng trọng, dầu có trách lầm người, cũng phải thành tâm nghe lời giáo huấn. Người mau xin lỗi long đầu đại ca đi.

Tống Thanh Thư không còn biết làm gì hơn, đành phải tiến lên thi lễ nói:

- Long đầu đại ca, mới rồi tiểu đệ đã lầm lỗi, xin đại ca lượng thứ cho.

Chưởng Bổng long đầu tuy trong bụng còn tức lắm, nhưng phải cố nén chỉ hừ một tiếng nói:

- Thôi được.

Lời nói của Trần Hữu Lượng tuy rằng có vẻ trách cứ Tống Thanh Thư nhưng y đã nói: "Triệu Mẫn lấy thiết bổng của long đầu đại ca, gạt thanh kiếm của Tống huynh đệ ra" rồi thêm: "... long đầu đại ca đức cao vọng trọng, dầu có trách lầm người, cũng phải thành tâm nghe lời giáo huấn", đều có ý nói Chưởng Bổng long đầu sai quấy, các trưởng lão trong Cái Bang ai cũng nhận ra. Thế nhưng gần đây Trần Hữu Lượng là người được bang chủ hết sức nể vì, nói đâu Sử Hỏa Long cũng nghe theo nên không ai dám thêm bớt gì.

Sử Hỏa Long nói:

- Trần huynh đệ, vừa rồi con yêu nữ đến quấy phá là con gái của Nhữ Dương Vương. Ma giáo vốn đối đầu với triều đình, sao chúng ta nói tới tiểu ma đầu Trương Vô Kỵ, mắc mớ gì mà yêu nữ cái con mẹ nó lại thờ đầu ra là sao?

Trần Hữu Lượng còn đang ngẫm nghĩ, Chưởng Bát long đầu liền nói:

- Tôi thấy con quận chúa Thất tử kia mắt rung rung, thần sắc cực kỳ tức tối. Trần huynh đệ rửa sả giáo chủ ma giáo, con quận chúa đó làm như mình rửa sả cha anh nó không bằng, thật không thể nào hiểu nổi.

Tống Thanh Thư nói:

- - Khỏi bấm bang chủ: tình tiết bên trong thuộc hạ hiểu rõ.

Sử Hòa Long nói:

- Vậy Tống huynh đệ nói nghe thử nào.

Tống Thanh Thư đáp:

- Tuy ma giáo đối nghịch với triều đình nhưng con tiểu yêu nữ quận chúa này lại say mê Trương Vô Kỵ, chỉ mong lấy được y thôi thành ra hết sức bênh vực y.

Cả bọn ăn mày nghe thế đều "A" lên một tiếng, ai nấy không ngờ nổi việc lại như thế. Trương Vô Kỵ nằm trong cái trống nghe rõ ràng, tim cũng đập thình thịch, tự hỏi mình: "Có thực thế không? Có thực thế không?". Triệu Mẫn quay đầu lại, đôi mắt long lanh nhìn chàng. Tuy trong cái trống tối tăm nhưng nhãn quang Trương Vô Kỵ sắc bén, chỉ một chút ánh sáng đã thấy đôi mắt nàng nhu tình vô hạn, không khỏi bồi hồi, giơ tay ôm vai nàng kéo sát vào lòng, toan hôn lên đôi môi anh đào của nàng một cái. Đột nhiên chàng nhớ lại cái chết thảm khốc của Ân Ly, tình yêu đổi ngay thành thù hận, bàn tay đang nắm trên vai Triệu Mẫn bèn bóp lại. Tuy chàng không sử dụng toàn lực nhưng Triệu Mẫn cũng đã chịu không nổi, chỉ thấy mắt tối sầm, đau đến muốn ngất đi, muốn bắt chước Ân Ly mắng một câu: "Đồ tiểu quỷ lang tâm đoàn mệnh". Thế nhưng nàng hết sức nén lại không phát ra tiếng nhưng nước mắt đã nhỏ xuống ròng ròng, rơi trên lưng bàn tay Trương Vô Kỵ, rồi tuôn xuống quần áo. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lòng dạ vẫn trơ trơ không để ý đến.

Lại nghe Trần Hữu Lượng hỏi thêm:

- Làm sao người biết? Có chuyện quái lạ như vậy sao?

Tống Thanh Thư hậm hực đáp:

- Tên Trương Vô Kỵ kia tướng mạo cũng bình thường thôi, không có vẻ gì là anh tuấn tiêu sái, chỉ học được tà thuật của ma giáo, giỏi tài mê hoặc đàn bà con gái, không biết bao nhiêu gái tơ đã lọt vào cạm bẫy của y.

Chấp Pháp trưởng lão gật đầu:

- Đúng thế, bọn dâm tà trong ma giáo quả có cái thuật hái hoa, đàn ông đàn bà gì cũng đều biết hết. Nữ đệ tử Kỷ Hiểu Phù của phái Nga Mi, cũng vì trúng phải tà thuật của Dương Tiêu mà thành thân bại danh liệt. Phụ thân Trương Vô Kỵ là Trương Thúy Sơn, cũng bị yêu pháp của con gái Bạch Mi Ưng Vương làm cho khốn đốn. Con bé quận chúa Thất tử kia chắc trúng phải tà pháp hái hoa của tên tiểu ma đầu rồi, thất thân cùng y, ván đã đóng thuyền, gạo thổi thành xôi, đành rơi vào chốn bùn nhơ không sao rút ra được nữa.

Tất cả bọn người trong Cái Bang đều gật đầu cho là đúng. Truyền Công trưởng lão nghĩa khí bừng bừng, hậm hực nói:

- Những kẻ bại hoại như thế trên giang hồ phải truy diệt cho kỳ hết, nếu không đàn bà con gái nhà lương thiện không biết bao nhiêu người bị tên tiểu dâm tặc đó làm cho ô uế.

Sử Hỏa Long le lưỡi, chớp chớp miệng, cười hềnh hếch:

- Con mẹ nó, tên tiểu dâm tặc Trương Vô Kỵ đó thật là diễm phúc.

Trương Vô Kỵ tức đến toàn thân run rẩy, chàng đến nay vẫn còn là đồng tử nhưng từ khi Diệt Tuyệt sư thái mồm năm miệng mười là dâm tặc, khiến chàng tẩy cũng không sạch, quả thật oan mà không cách nào biện bạch. Cái chuyện Triệu Mẫn thất thân cùng chàng, ván đã đóng thuyền vân vân không biết từ đâu ra, nghĩ đến chuyện đó, đột nhiên kinh hãi: "Triệu cô nương và ta hai người ôm nhau ở trong này, nhất định không thể để cho bọn chúng biết được, nếu không những lời đó lại càng thêm có chứng cứ để vu hãm".

Lại nghe Truyền Công trưởng lão nói:

- Nếu như Chu Chỉ Nhược cô nương của phái Nga Mi lạc vào tay tên dâm tặc đó, ắt là trinh tiết khó mà giữ cho được. Tống huynh đệ, chuyện này người cũng đừng để tâm làm gì, bọn ta nhất định sẽ giúp người đoạt lại người vợ yêu, không để cho chuyện của Kỷ Hiểu Phù xảy ra thêm một lần nữa.

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Đại ca nói đúng lắm. Phái Võ Đang năm xưa không bảo vệ nổi Ân Lê Đình, nay lại không lo được cho Tống Thanh Thư. Tống huynh đệ đầu nhập bản bang, nếu mình cũng không làm cho y hả được cơn giận, không giúp y hoàn thành tâm nguyện thì tại sao cái danh chương môn phái Võ Đang lại không màng, đi làm một đệ tử sáu túi của Cái Bang làm gì?

Cả bọn Cái Bang đều lớn tiếng reo hò, thề quyết xẻ thân tên dâm tặc Trương Vô Kỵ, đoạt lại vợ cho Tống Thanh Thư. Triệu Mẫn ghé vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Người đứng là tên tiểu dâm tặc đáng chết.

Câu nói đó dường như giận hờn, lại như khen ngợi, nói ra thật là êm ấm, Trương Vô Kỵ nghe rồi lòng bỗng rộn ràng, nhất thời ý loạn tình mê, thật là phiền não: "Giá như nàng đừng gian trá hiểm độc giết chết biểu muội ta, một đời được ở bên nàng, thật không còn cầu gì hơn nữa".

Chỉ nghe Tống Thanh Thư ảm ú tạ ơn bọn ăn mày, Cháp Pháp trưởng lão lại hỏi thêm:

- Tên dâm tặc đó làm sao dan díu được với quận chúa Thất tử, người có biết không?

Tống Thanh Thư nói:

- Những chi tiết bên trong người ngoài quả thật không sao biết cho hết được. Hôm đó tiểu yêu nữ tấ lãnh võ sĩ triều đình, lên núi Võ Đương bắt thái sư phụ của tiểu đệ, nhưng vừa thấy mặt tên dâm tặc đó liền ngoan ngoãn rút lui ngay, cái đại họa của phái Võ Đương lập tức tiêu giải. Tam sư thúc của tiểu đệ Du Đại Nham hơn hai mươi năm trước bị người ta đánh gãy chân tay, cũng được tiểu yêu nữ tặng thuốc cho tên dâm tặc nổi được vết thương.

Cháp Pháp trưởng lão nói:

- Thì ra thế đó, xưa nay phái Võ Đương vẫn là cái gai trong mắt triều đình, quận chúa Thất tử nếu không phải thấm thiết lắm với mối gian tình kia đến quên cả cội nguồn, quyết không thể nào lại tặng thuốc giúp cho kẻ địch. Nếu nói cho cùng, tên tiểu dâm tặc đó tuy nhân phẩm không đoan chính nhưng đối với thái sư phụ và các sư thúc bá cũng còn chút tình hương hỏa.

Tống Thanh Thư nói:

- Ồ, tiểu đệ nghĩ y cũng không hoàn toàn vong bản đâu.

Trần Hữu Lượng nói:

- Khái bầm bang chủ: huynh đệ nghe những điều Tống huynh đệ nói bỗng nảy ra một kế, có thể chế phục được tên tiểu dâm tặc đó khiến cho ma giáo phải hoàn toàn nghe lệnh của bản bang.

Sử Hỏa Long vui mừng nói:

- Trần huynh đệ nếu như có diệu kế, mau nói cho mọi người nghe nào.

Trần Hữu Lượng đáp:

- Nơi đây tai mắt nhiều, tuy đều là anh em trong nhà cả nhưng sợ tiết lộ cơ mật.

Trong đại điện tiếng xì xào liên im bật, tiếng chân rầm rập, có đến hơn chục người đi ra khỏi điện, ắt rằng chỉ còn lại những nhân vật thủ lĩnh chức phận tối cao trong Cái Bang mà thôi. Trần Hữu Lượng nói:

- Việc này nhất định không thể nào tiết lộ phong thanh, Tống huynh đệ, hai vị long đầu đại ca, mình tra xét trước sau một vòng xem có ai nghe lén không nào.

Chỉ nghe hai tiếng vụt vụt, Chương Bổng long đầu và Chương Bát long đầu đã nhảy lên mái nhà, còn Trần Hữu Lượng và Tống Thanh Thư tại trước điện sau điện tra xét kỹ lưỡng, ngay cả sau các pho tượng, các màn che, sau biển ngạch chỗ nào cũng ngó qua.

Trương Vô Kỵ ngậm phục Triệu Mẫn tâm cơ mẫn tiệp, trong đại điện trừ cái trống lớn này ra, quả không còn chỗ nào có thể ẩn náu được. Bốn người tra xét xong, quay trở lại điện, Trần Hữu Lượng hạ giọng nói:

- Việc này hoàn toàn do ở Tống huynh đệ mà thôi.

Tống Thanh Thư ngạc nhiên:

- Tôi ư?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Đúng thế, Chương Bát long đầu, nhờ đại ca phối chế mấy thang "Ngũ Độc Thất Tâm Tán", giao cho Tống huynh đệ đem về núi Võ Đương, lén bỏ vào đồ ăn thức uống của Trương chân nhân và Võ Đương chư hiệp. Bọn mình ở chân núi tiếp ứng, sau khi thành công rồi, bắt giữ Trương chân nhân và Võ Đương chư hiệp, dùng đó làm chỗ uy hiếp, lo gì tên tiểu tặc Trương Vô Kỵ không nghe lời bản bang?

Sử Hỏa Long là người đầu tiên vỗ tay khen hay:

- Diệu kế, diệu kế!

Chấp Pháp trưởng lão nói:

- Kế này hay lắm. Ngũ Độc Thất Tâm Tán của bản bang cực kỳ lợi hại, nếu như hạ độc Trương Vô Kỵ, bọn ma giáo phòng phạm nghiêm mật, không dễ gì được. Còn Tống huynh đệ là đệ tử Võ Dương, muốn bắt giữ người của phái Võ Dương, giặc trong nhà còn phòng làm sao được, thật là thân không hay quỷ không biết, thế nào chẳng xong.

Tống Thanh Thư trù trù đáp:

- Cái này ... cái này ... bảo huynh đệ hạ độc gia phụ, thật không thể nào làm được.

Trần Hữu Lượng nói:

- Ngũ Độc Thất Tâm Tán là linh dược của bản bang, chỉ làm cho người ta tạm thời thần trí mơ hồ, không tổn thương tính mạng. Lệnh tôn Tống đại hiệp là người hiệp nghĩa, bọn chúng tôi vốn hết sức kính trọng, quyết không dám làm hại đến một sợi lông của lão nhân gia.

Tống Thanh Thư vẫn không chịu nhận lời, nói:

- Huynh đệ gia nhập bản bang, việc chưa được thái sư phụ và gia phụ chấp thuận trước, sau này nếu biết ra, thế nào cũng trách phạt thật nặng, huynh đệ chưa biết làm cách nào cho qua đây. Tuy thế bản bang vốn dĩ cũng theo con đường hiệp nghĩa, so với tông chỉ của phái Võ Dương không khác bao nhiêu, cho nên cũng không phải là tội lớn. Thế nhưng bảo làm chuyện bất hiếu phạm thượng như vậy, huynh đệ nhất quyết không thể nào tuân theo được.

Trần Hữu Lượng nói:

- Huynh đệ nghĩ như thế là chưa thông. Xưa nay muốn làm đại sự không thể nề tiểu tiết, người xưa vì đại nghĩa phải bỏ cả người thân cũng đã có rồi, huống chi chúng ta vốn chỉ muốn đối phó với ma giáo, bắt giữ Võ Dương chư hiệp cốt chỉ là kế sách để kiềm chế tên tiểu dân tộc Trương Vô Kỵ mà thôi. Năm xưa sáu đại môn phái vây diệt Quang Minh Đỉnh, phái Võ Dương chẳng phải là hết sức làm đấy sao?

Tống Thanh Thư đáp:

- Huynh đệ nếu như làm việc này, một là lương tâm không an, hai là trên giang hồ người người sẽ sỉ mắng, còn mặt mũi nào mà sống trong trời đất nữa?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Vừa rồi ta đã chẳng bảo các trưởng lão tám túi lui ra đấy sao? Có gì phải khám xét trước sau trên dưới thật kỹ càng? Chính vì sợ chuyện này lộ ra ngoài đấy thôi. Tống huynh đệ, người sau khi bỏ thuốc rồi, chính mình cũng giả vờ hôn mê, bọn ta cũng trói người lại, cùng với thái sư phụ người, phụ thân và các sư thúc ở chung một chỗ, còn ai nghi cho người được? Trừ bảy người trong chúng ta đây, trên đời này còn một ai hay biết nữa? Chúng ta thì chỉ còn bội phục người là một anh hùng có thể đảm đương đại sự, ai dám chê cười?

Tống Thanh Thư trầm ngâm chốc lát, rụt rè nói:

- Bang chủ và Trần đại ca đã ra lệnh, tiểu đệ quả không dám từ chối, hướng chỉ tiểu đệ mới gia nhập bản bang, đang muốn có dịp lập công, dẫu có nhảy vào chảo đang sôi, lao vào lửa đang cháy cũng phải tận tâm kiệt lực. Có điều người ta sống trên đời, hiếu nghĩa là gốc, sai tiểu đệ đến làm hại gia phụ, thì nói sao cũng không dám phụng mệnh.

Trong Cái Bang xưa nay vốn cực kỳ tôn trọng chữ "hiếu", mọi người nghe y nói thế, đều thấy không tiện cưỡng ép thêm. Trần Hữu Lượng đột nhiên cười khẩy một tiếng nói:

- Kẻ dưới làm chuyện phạm thượng, là chuyện đại kỵ đối với người trong võ lâm chúng ta, chẳng cần Tống huynh đệ nói, ta cũng biết rồi. Thế nhưng không biết Mạc thất hiệp với Tống huynh đệ liên quan ra sao? Ông ta vai vế cao hay là người vai vế cao?

Tống Thanh Thư không trả lời, một lúc sau bỗng nói:

- Được, nếu như bang chủ và các vị đã ra lệnh như thế, tiểu đệ đành phải tuân theo. Nhưng các vị phải nhận lời trước, không được làm tổn thương gia phụ mảy may, cũng không được làm nhục ông ta. Nếu không tiểu đệ thà thân bại danh liệt, chứ quyết không làm chuyện sai quấy bất hiếu đâu.

Sử Hỏa Long, Trần Hữu Lượng cả bọn lấy làm mừng rỡ. Trần Hữu Lượng nói:

- Chuyện đó thì chắc chắn là đồng ý rồi. Tống huynh đệ cùng chúng ta gọi nhau là anh em, Tống đại hiệp là tôn trưởng của cả bọn, dù cho Tống huynh đệ chẳng nói đến, chúng ta với lão nhân gia cũng phải đối đãi như phận cháu con.

Trương Vô Kỵ trong lòng nghi vấn: "Tổng sư ca khăng khăng không nhận lời, sao Trần Hữu Lượng vừa nhắc đến Mạc sư thúc thì Tổng sư ca không dám từ chối nữa, bên trong ắt phải có chuyện gì khúc mắc. Xem ra chỉ còn hỏi thẳng Mạc thất thúc mới biết rõ đầu đuôi".

Chỉ nghe Cháp Pháp trưởng lão và Trần Hữu Lượng thì thâm thương lượng, sau khi hạ độc Trương Tam Phong và anh em Tống Viễn Kiều rồi, quần cái sẽ xông lên núi tiếp ứng ra sao. Mỗi khi Trần Hữu Lượng nói đến đâu, Sở Hỏa Long đều mở miệng khen ngợi: "Hay lắm, diệu kế".

Chương Bát long đầu nói:

- Lúc này đang mùa lạnh, ngũ độc nằm phục dưới đất, tiểu đệ phải đi tới chân núi Trường Bạch đào ngay, chậm thì một tháng, ít thì hai mươi ngày là sẽ điều hợp thành Ngũ Độc Thất Tâm Tán. Độc trùng đào dưới băng tuyết lên độc tính không lộ ra, uống phải không thể nào biết được, để đối phó với các cao thủ hạng nhất thì thật không gì tốt bằng.

Cháp Pháp trưởng lão nói:

- Trần huynh đệ, Tống huynh đệ hai vị, đi theo Chương Bát long đầu đến núi Trường Bạch chế thuốc, bọn chúng ta xuôi nam trước, một tháng nữa mình gặp nhau ở Lão Hà Khẩu. Hôm nay là mồng tám tháng chạp rồi, đến mồng tám tháng giêng mình gặp nhau.

Y nói tiếp:

- Còn tên Hàn Lâm Nhi rơi vào tay ta, thật là hữu dụng, xin Chương Bổng long đầu để tâm canh chừng, phòng bọn ma giáo đoạt lại. Bọn mình chia nhau mà đi để tránh tai mắt của địch.

Sau đó cả bọn lần lượt cáo từ bang chủ, Chương Bát long đầu và Trần Hữu Lượng, Tống Thanh Thư ba người đi trước về hướng bắc. Chỉ trong giây lát, cả bọn ăn mỳ đều đi khỏi miếu Di Lặc không còn một ai.